

PUTNIK

Glasilo župe Sv. Nikole biskupa, Jastrebarsko - BROJ 7 / 2006 - cijena 12 kn

Sretan Božić

“PUTNIK”

GLASILO ZA VJERSKU IZOBRAZBU I
AKTIVNOSTI ŽUPE SV. NIKOLE BISKUPA
JASTREBARSKO

GLAVNI I ODGOVORNI UREDIK:
STJEPAN ROŽANKOVIĆ, upr. župe

GRAFIČKA PRIPREMA

Krešimir Leopold (grafički urednik),
Goran Nježić (tehnički urednik),
Robert Kovač (direktor)
za Studio “Dizajn Kovač”
info@dizajn-kovac.t-com.hr
tel./fax.: 01-61-98-804
www.dizajn-kovac.hr

NAPISALI, UREDILI I PRIPREMILI:

Nino Škrabe, Ana Novosel,
Bernarda Šimunović, Kristijana Banić,
Marina Bastašić, Ante Kelentrić,
Smiljana Popović, s. Paula Puzjak,
Željko Horvat, župni vikar,
p. Dragan Majić

TISAK

GIPA d.o.o., ZAGREB
tel.: 01-30-40-777

ADRESA UREDNIŠTVA:

ŽUPNI URED
TRG KARDINALA ALOJZIJA STEPINCA 1,
10450 JASTREBARSKO
Tel./fax: 01/6281-756
e-mail: zupni.ured.sv.nikole@zg.t-com.hr

GLASILO IZLAZI PERIODIČNO

IZ HRVATSKE BOŽIĆNE LIRIKE

BOŽIĆ

*Posipal bi snegom
vse pute
i spunil z veseljem
vse kute,
da smeh i popevka zvoni,
da brigab i tugab
ni,
da suza več oko ne muti
da vsaki si v srcu
očuti:
Božić je došel nam vesel,
vsakomu sreče donesel
v sela i grade i gaj,
meni takaj!*

Dragutin Domjanić

BADNJA NOĆ

*U noći
crnoj, tamnoj noći
bez pomoći
dijete je rođeno.
Malo, maleno djetješce
kao janješce
u štalici.

U krvi i suzama Mati Ga rodila,
uz bol i osmijeh na slamu položila.
Zima Ga ovijala,
Živina dabom grijala.
Staračka ruka čuvala.
Majčica uz Njeg drijemala u štalici.*

*Zabrujila je tad pjesma andeoska,
rasvijetlila se je pučina nebeska.
Na poklon mu došla čeljad pastirska,
dare nosili, milo pjevali:
Zdravo, kralju mali,
rođen u štali.
Vjekovi prolaze,
kraljevi novi dolaze,
al' i danas se još veseli
pastira rod cijeli
i pjesmice pjeva
djetetu
što rodi Ga Djeva
u štali.*

Mibovil Pavlek Miškina

SADRŽAJ

4	Božić
10	Sakramenti
14	Svjedoci vjere
18	CISTERCITI
20	Vijesti iz župe
30	In memoriam
31	Sveta obitelj
32	Događanja u župi

Cijenjeni čitatelji!

Nakon dužeg vremena, gotovo godinu dana, opet možete čitati naš i vaš „Putnik“. Trebao je izaći polovicom ove godine, točnije u mjesecu lipnju, ali zbog opravdanih razloga nije. Tako imate priliku pročitati zanimljivih članaka, ali i prisjetiti se što se u našoj župi događalo kroz ovo vremensko razdoblje i što se još događa.

Pred nama je još jedan Božić i božićno vrijeme s blagdanima u tome liturgijskom razdoblju. Završava još jedna godina i već ulazimo u novu godinu.

Zagreb, a s njime i šire, cijela je naša zemlja ove godine domaćin ekumenskog susreta mladih iz čitave Europe koji se već niz godina održava u nekoj od europskih metropola. Naša župa i naš grad također će prihvatiti oko 200 mladih.

Pokojni brat Roger započeo je ove susrete u cilju međusobnog zblizavanja, tolerancije i bratstva u Kristu pripadnika različitih kršćanskih vjeroispovijesti. Ovaj susret prilika je za svjedočenje Krista onima koji ga još nisu upoznali ili onima koji su ga zaboravili. Nekoliko desetaka tisuća mladih će uz molitvu i popratne meditativne pjesme diljem zagrebačkih crkava, kao i u našoj sv. Nikole, ući u novu godinu; bez buke i euforije koja je inače toliko prisutna prigodom „slavljenja“ Nove godine u običajenim svjetovnim slavljinama. Ovaj događaj je prilika za svjedočenje vjere i ljubavi prema bližnjima u gostoprimstvu koje imamo prilike iskazati. Nadamo se da će ovaj međunarodni molitveni susret donijeti i mnoge plodove u obliku obraćenja i produhovljenja vjere, osobito mladih sudionika ovoga susreta, a i šire, kao plod svjedočenja da je Krist i danas prisutan u njihovim životima, unatoč mnogim svjetovnim izazovima i napastima suvremenog svijeta.

Božićno raspoloženje opet nas je zahvatilo. Iako po svojim izvorima i unutrašnjoj toplini vrlo raznoliko, nešto mu je uvijek zajedničko. To su Ljubav i Život koji su donijeli prvi Božić, a stvaraju sve druge.

Ako smo sposobni razlikovati pljevu od žita i prašinu od sunčeve svjetlosti, onda nam nije teško prepoznati da su ljubav i život jedine stvarnosti i jedine vrijednosti za koje se isplati živjeti. Sve je ostalo haljina, zakrpa, okvir. Budući da je Božić najveće moguće očitovanje Božje ljubavi i nezaustavljiv prodor Božjeg života u svijet, koji bi bez tog života neprestano visio nad provalijom smrti, lako je shvatiti da iskreni ljudi pred tom veličanstvenom činjenicom doživljavaju svijetle zanose i prave nadzemaljske radosti.

Mogu na zemlju doći najteža vremena i najstrašnije prilike. I mi osobno možemo zapasti u najveće nevolje, kušnje i krize, no ipak se božićna radost neće više nikada ugaziti i Bog koji je izvor života i radosti, ušao je u našu povijest i na sasvim poseban način zahvatio sudbinu svijeta i sudbinu svakog od nas; zato Božića nikad neće nestati, iako po mnogim izvanjskim očitovanjima mogu biti vrlo različiti. Ne može nestati Boga, zato ne može nestati ni Božića. Ljubav i život bit će uvijek srce i rasvjeta svih naših Božića. Pa ipak je istina da je Božić još uvijek samo prag i početak vjere. Utjelovljeni Bog Isus Krist svoje poslanje i naše spasavanje s Božićem je tek započeo. Spasenje svijeta nije ni pjesma Anđela, ni djelo jednog trenutka. Ono je dugotrajan napor, koji je stajao života najprije Bogo-čovjeka Isusa Krista, a zatim svakoga onoga tko se želi uključiti u njegovu spasilačku akciju. Zato je Božić zapravo samo najava da je veliko djelo spasenja započelo. Tajna se Isusa Krista u Božiću samo naslućuje i otvara. Božić je tek dobrodošlica Bogu koji ulazi u kutke naše bijede da je preobrazi i ukloni.

To je sve istina, ali je istina i to da najveći broj kršćana teško prelazi preko praga božićne Tajne. Ne ulazimo i ne usudujemo se ući u dubinu Spasenja. Zato nam božićna vjera ispada pomalo naivna. Pa i romantična... Slična umjetnikovoj slici bez potrebne perspektive i dubine. Stoga nije čudo da nam Božići klize prema svojoj periferiji, pa čak i praznini, te gube pravi spasiteljski značaj i smisao. A, istina je i to da se mali broj kršćana nepomično zaustavlja na potpunoj periferiji Božića i tako zapada u besmisleni ispražnjenost božićne Tajne.

Obilnije jelo, jače piće te bučnija pjesma kod mnogih su kršćana još jedini ostaci Božića. Sjaj i radost Tajne Boga koji ljubi čovjeka i postaje čovjekom, do mnogih nikako ne dopire. Ti i takvi Božići zapravo su gruba dogradnja i nedopustivo osiromašenje Božića. Pretvorili su se u neugodnu koprenu na licu Crkve i kršćanstva. A, kod mnogih koji su željni istine, pretvaraju se u antipropagandu onoga što bi morali biti: svjedočanstvo radosti jer smo upoznali Boga, koji nas toliko ljubi. Sve te raznolike božićne radosti još su uvijek povezane jednim događanjem, a to je Isus iz Nazareta, u kome smo upoznali svoga Boga i Spasitelja. Netko manje, netko više, ali svi bar pomalo.

Neka nam dan i ovogodišnjeg Božića ne bude dan praznog i pustog veselja, nego dan radosti, obnove, slave jer se nebo spustilo na zemlju da nam se objavi i privine nas k sebi, jer se „objavila milost Boga našega Spasitelja svim ljudima, učeći nas da se odrekemo bezbožnosti i svjetovnih želja te da živimo na ovome svijetu trijezno i pravedno i pobožno i da čekamo blaženu nadu i slavni dolazak velikog Boga i Spasitelja našega Isusa Krista. On sebe daje za nas, da nas otkupi od našeg bezakonja i da sebi očisti izabrani narod.“ (Tit 2,11)

Sretan Božić i blagoslovljena Nova 2007. godina!

BOŽIĆ

- SVETKOVINA LJUBAVI

Moderno, raskršćanjeno čovječanstvo živi poganskim duhom, a kršćanskim oblicima. Sve što ima u njegovu životu lijepa i plemenita dalo mu je kršćanstvo. Ali od svega toga moderni je čovjek zadržao, nažalost, samo vanjski oblik. Unutrašnji sadržaj, ideja i duh, koji su te životne oblike for-

mirali i oživljavali, padaju sve više u zaborav. Na njihovo mjesto dolazi materijalizam poganstva. To vrijedi i za kršćanske blagdane. A najviše baš za božićne blagdane. Bez lijepa idiličnosti i intimnog ugođaja tihe vedre radosti, u koju je kršćanska misao ovila božićno otajstvo, ne može biti ni moderni čovjek - bez-

vjerac i poganin. Njezina simbolika Božića još uvijek moćno djeluje i na njegovu dušu, u kojoj na dnu dna tinja ipak još jedna iskra vjere. Zato i naš liberalni svijet slavi Božić, kiti božićno drvo, šalje božićne čestitke, probdije Badnju noć u veselju i pjesmi, pohada prijatelje i znance. Dječici se pravi veselje pod božićnim drvetom, bračni drugovi se međusobno darivaju; sva se obitelj okuplja oko domaćeg ognjišta.

Gradovi plivaju u svjetlu bogatih izloga i na polnoćku se ide i pjevaju se božićne pjesme. Kad se prolazi ulicama, sve je izvana kao i prije u davna, vjerna kršćanska vremena. Ali samo jednog nema: božićnog duha. Isus i njegov milosni porod, misao na njegovo otkupljenje i na veliko otajstvo ljubavi, daleko su i od usta i od srca mnogog razdragana božićnog slavitelja.

Ime Isusovo neće se spomenuti čitavog Božića u mnogim bogatim kućama, koje sve sjaje od božićnog drvca i raskoši božićnog obilja u darovima i na stolu. Niti ne znaju za badnjački post, ni u snu se ne misli na otajstveno Isusovo rođenje u dušama. Najljepše želje žele si božićni čestitari: na jednu samo zaboravljaju: na želju duhovnih dobara i nebeskih blagoslova.

I dijete kad se igra pod drvcem jasicama od papira, otac i majka ne znaju mu ništa reći o neizmjernejoj ljubavi što progovara iz štalice i očiju božanskog dječaka.

S božićnih karata nestalo je Isusa, došle su saone, vreće zlata, Djed Mraz, Djed Božićnjak, zagrljeni lju-

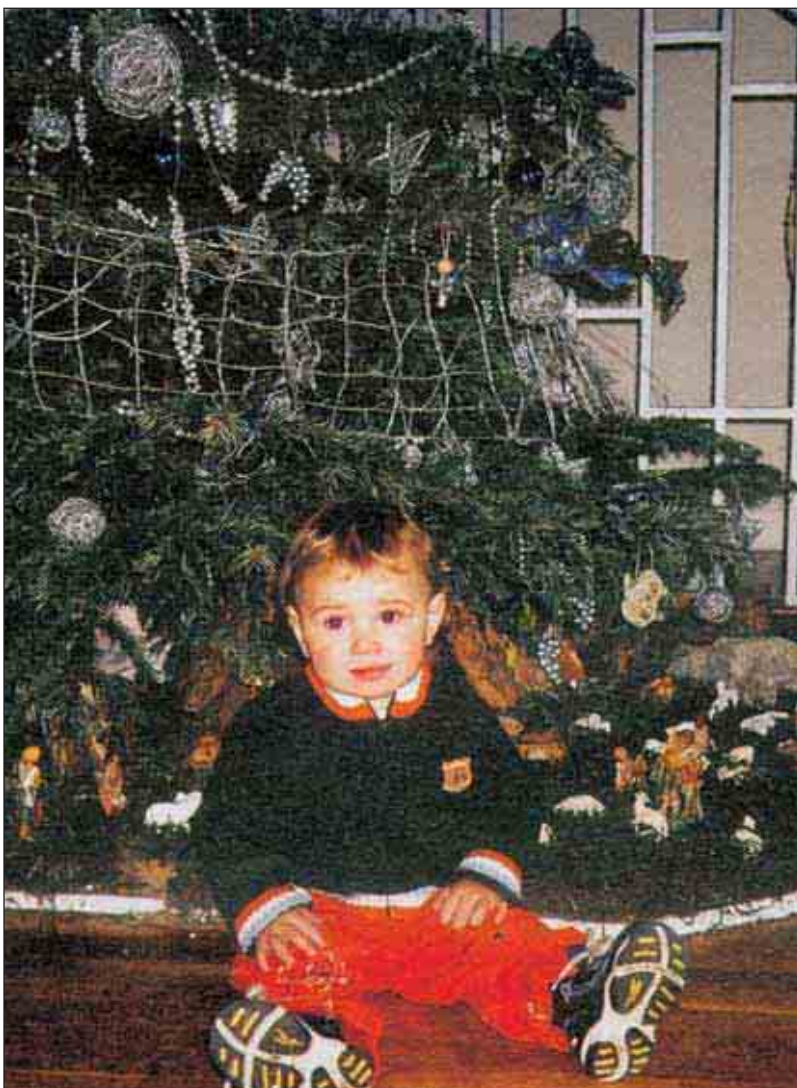
bavnici. Od Božića su u modernom svijetu ostali samo kršćanski simboli, ali s poganskim sadržajem.

Protiv takvog svetkovanja Božića trebamo se mi praktični kršćani katolici zalagati za Božić duha, za duboko iskreno svetkovanje božićnog otajstva, božićnu slavu punu vjere i vrhunaravne ljubavi. Stari naš kršćanski Božić mora biti svetkovina vjere. Isus treba biti ovih svetih božićnih dana uvijek u našim dušama. Misao na njega i na njegovo božansko otkupljenje, koje je započelo njegovim svetim porodom. Isus Bog došao je na svijet da nas spasi. Bog je s nama; pukli su lanci grješnog ropstva na našim rukama; zasjalo nam je sunce slobode i milosti, došlo nam je spasenje. Osjećaj spasenja, zahvalnost i ljubav prema Bogu i prema malome Božiću, toj utjelovljenoj Božjoj ljubavi, treba biti glavni i temeljni predmet sve naše božićne radosti. Ostalo je samo okvir, samo izražaj i odušak ove prve, velike božićne radosti. S njom se treba veseliti, o njoj govoriti, u njoj prisustvovati svetim božićnim obredima i pjevati božićne pjesme.

Naš Božić mora biti svetkovina unutrašnjeg preporoda. Isus se zato rodio u betlehemskejštalici da se može otajstveno roditi u našim dušama i preporoditi ih svojom milošću i svojim božanskim životom. On je došao da nas spasi, Božić je svetkovina spasenja. O Božiću trebamo umrijeti grijehu i roditi se na novi

život Isusove ljubavi. A u sakramentima je i u molitvi plod božićnog otkupljenja. Neka nas malom Isusu privede božićna ispovijed i pričest, božićna molitva, božićni pohod sv. misama.

Bez milosti u srcu nema kršćanskog Božića. Lijepa tradicija božićne ispovijedi što su nam je namrla prošla kršćanska stoljeća, nerastavljiva je od dubokog istinskog božićnog svetkovanja. Naš Božić mora biti svetkovina mira

i ljubavi. Naš puk se prigodom božićnog čestitanja grli i ljubi pred crkvom, a posvađani se izmiruju.

Tim je krasnim običajem divno izražena ideja božićnog mira. U svetoj božićnoj noći donio nam je Krist Božji mir i Božje praštanje pa ga i mi trebamo dati i pokloniti braći

svojoj. Isus je Bog vječne ljubavi, pa i njegovi vjernici moraju biti sinovi ljubavi i sljedbenici mira. Na Božić kršćanin mora biti sa svima u miru i svima oprostiti. Taj dan treba puknuti led na svim srcima i da se Božja ljubav nastani u njima. Treba biti mir u obitelji, mir sa susjedima, mir sa svakim najljepša je proslava Božića, najmiliji dar pred jaslicama Božje ljubavi.

Naš Božić mora biti svetkovina milosrđa i dobrotvornosti. „I ako je bogat, postao je radi nas siromašan“ - Božji sin. Zebe i dršće u siromašnoj štatici i na oštroj slamic. Time je ON i posvetio siromaštvo i uzdignuo ljubav. Siromasi su njegova i naša braća. Pomoći ih, nadariti ih, priuštiti im bar uz Božić, jedan svijetao čas i malu radost za ljubav siromašnom Isusu, to je naša najsvetija kršćanska božićna dužnost.

Božić je svetkovina ljubavi. To je naš kršćanski Božić, božić duha i vjere. To je naše božićno slavlje i božićna radost.

Bez Isusa nema Božića. Bez Isusa u jaslicama, bez Isusa na božićnoj karti, bez Isusa u božićnoj čestitki, bez Isusa među božićnim darovima. Božić bez Isusa, Božić praznog luksuza i grješnog pijančevanja, to nije Božić, to je njegova profanacija. Naš Božić ne smije biti takav. On će biti sav Isusov.

DIJETE

čvrsto zgrabiti da ga dobiješ. Moraš uvijek iznova diveći se zastati i osjetiti tajnu posve drugoga Boga. Djetetu se ne smijemo približavati glasno, nego tiho. O Bogu ne možeš govoriti glasnim riječima, nego samo nježno i tiho kao djetetu. Djetetu ne držiš nikakve mudre govore, nego trebaš samo one riječi koje dolaze iz srca. Tako ćeš Boga susresti jedino ako mu otvoriš srce.

Ako Bog kao dijete dolazi u svijet, on nas tada hoće osloboditi naše umišljenosti da uvijek hoćemo biti jaki i neovisni. Isus nas opominje da postanemo kao djeca. Inače nećemo ući u kraljevstvo nebesko (usp. Mt 18,3). Djeca se mogu diviti. Ona su otvorena za novo. Hoće učiti, sami istraživati što je život. Ona se drugima ne samo prepuštaju. Djeca se upuštaju. Ona u igri mogu zaboraviti sebe. Mogu se sasvim uživjeti u taj trenutak i ne dopustiti da ih ometaju prisile i očekivanja. Prilaze ljudima otvorena srca, bez skrivenih namjera, bez predrasuda. Vjeruju svojem osjećaju. čine ono što iznutra osjećaju.

U snu je dijete uvijek slika onoga da u nama raste nešto novo. Ono je ovdje nekrivotvorena i izvorna slika, koju je Bog sebi stvorio o nama. Ponekad sanjamo da na rukama imamo ranjeno dijete ili da dopuštamo da dijete padne. Zaboravljamo ga i puštamo ga da bilo gdje ostane samo. San nas tada hoće opomenuti da prema tome djetetu postupimo brižnije i savjetnije. Naslućujemo tko smo. Ali mi zatim ponovno upadamo u stare

Na Božić dolazi Bog kao dijete u naš svijet. On nije k nama došao kao odrastao čovjek, nego se rađa iz krila žene kao slabo i bespomoćno dijete. Dijete ovisi o pomoći svoje majke i svoga oca. Ono kuša ljubav,

naklonost, nježnost. Tako polagano raste. I ti se možeš približiti Bogu jedino kao majka svome djetetu, oprezno i nježno, pažljivo i s ljubavlju, uvijek iznova meditirajući tajnu ovoga djeteta. Ne smiješ Boga

uloge i modele. Ranjavamo dijete u sebi. Dijete je u snu i simbol novoga početka. Bog na Božić postavlja novi početak. Mi nismo određeni našom životnom pripoviješću, ranjenostima prošlosti, oblicima samoranjavanja koje smo preuzeli i usvojili kao i razbijanjem naših životnih snova. Smijemo stari san o ispunjenu životu još jednom odsanjati. Smijemo još jednom započeti iznova. Prošlost nas više ne može zadržati od toga da Bog sve u nama preobrazi i obnovi. Tako je papa Leon u božićnoj propovijedi izrazio: Danas mogu započeti iznova, budući se Bog u meni rađa kao dijete. Nikada nije prekasno započeti. Božić te hoće ohrabriti za to da streseš sa sebe breme prošlosti i da se utješeno odvažiš na nov početak.

Psihologija danas rado govori u nutarnjemu djetetu. John Bradshaw misli da svatko od nas u sebi nosi ranjeno dijete. Svatko je kao dijete bio ranjen. Naši osjećaji nisu bili shvaćeni. Oni nisu gledani u našoj jedinstvenosti i posebnosti. Mi smo se razočarali u svojim očekivanjima za bezuvjetnom ljubavlju. Kao odrasli mi moramo doći u dodir s tim ranjenim djetetom i preuzeti za njega odgovornost, brinući se za njega i povijajući njegove rane. Ali ne smijemo ostati kod toga ranjenog djeteta, nego moramo dopustiti da nas ono povede do božanskog djeteta koje je također u svakome od nas. Božansko dijete je slika našega pravoga jastva. Ono točno zna što je za nas ispravno. Već nam je u djetinjstvu pokazalo putove kako u tuđini, u nevoljenosti i neshvaćenosti pronaći ono mjesto na kojemu smo mogli zaboraviti sebe, na kojemu smo bili jedno sa sobom, na kojem smo bili kod kuće, na kojemu smo bili u Bogu. Božić te hoće podsjetiti na božansko dijete u tebi. Ono i

usred hladnoće i tuđine ovoga svijeta ostaje čvrsto u svojoj jedinstvenosti i posebnosti. Pouzdaje se u to da postoji nešto božansko koje se može izraziti samo preko tebe. Ti u dnu svoga srca nosiš božansko dijete. Poslušaj li svoje srce, točno ćeš osjetiti što je za tebe dobro, što je za tebe u redu, a što samo preuzimaš jer su ti drugi rekli. Samo ako dođeš u dodir s tim božanskim djetetom, tvoj život će postati autentičan i dobit će nešto od one lakoće koja obilježava dijete. Tada nećeš morati mučno nadoknađivati sve ranjenosti djetinjstva, smjet ćeš kao ranjeno dijete vjerovati božanskomu djetetu, onomu tragu koji te i danas vodi u život.

Anselmo Grün

BLAGOSLOV MIRA I SKLADA...

*U ovo drago božićno vrijeme
stresamo sumnja tjeskobno breme,
pa kad nas tužna ne muči java,
u času mira i zaborava,
kad zemlja bliže k suncu se sklanja
zbiplom se stara pretvara sanja.
Mračne se sile na zemlju krote,
uzmiče zloća ispred dobrote.
Plodove nosi čistoga mira
evandeoska ljubav i vjera;
sve ljude vuče, sve ljude dira
ljepotom sklada svemirska sfera.
Sada s nebesa Spasitelj slazi
i svakom putu i svakoj stazi,
i svakom domu, gdje ljubav vlada,
blagoslov dijeli mira i sklada.*

Petar Grgec

MOJA BOŽIĆNA MISAO

Jedne sam večeri šetala gradom s prijateljicom. U trenutku je pala zvijezda: upitala sam je što je poželjela. Odgovorila je: „Uvijek kad padne zvijezda, poželim istu želju - poželim da svi moji bližnji budu zdravi i sretni!“ U tom sam trenutku ostala bez riječi - mislim da je razlog tome bila moja sebičnost - poželjela sam nešto što će samo meni koristiti...

Toga se trenutka i Bog spustio do nas - podario nam je i tu zvijezdu i taj razgovor. Tada je Gospodin doista želio da širom otvorim oči i vidim što je doista važno i čega možda danas i najviše nedostaje.

Što mislite, možemo li usrećiti svoje bližnje? Naravno da možemo! Trudimo li se dovoljno da usrećimo druge? Na koji način to činimo?

O posljednja dva pitanja razmislite sami sa sobom, sa svojim srcem i razumom... Nadam se da ćete odgovor podijeliti sa svojim bližnjima u čarima nadolazećih božićnih blagdana.

Moram priznati, dugo sam razmišljala o prijateljinoj želji, nakon čega sam započela razgovor sama sa sobom. Međutim, mislim da nisam bila baš sama - Gospodin mi je ponovo posvetio svoje vrijeme i ponovo strpljivo saslušao svoje misli... Mislim da mi se srdačno nasmiješio kada sam sama sebi šapnula: Znaš koliko tvoj osmijeh može razveseliti nekoga, jer osmijeh je najbolji lijek! Napokon, što ima ljepše nego svoj osmijeh podijeliti s nekime tko ti je drag?! Rekli su: „Osmijeh ne košta ništa, a znači

mnogo!“ I bili su u pravu. Nama jedino preostaje to koliko ćemo se i kako smijati!

Sjeo je pokraj mene, slušao me i svojim očima i svojim ušima. Shvatila sam: samo saslušati nekoga ponekad vrijedi više negoli neki „zlatni“ savjet. Pokazujući da slušaš, pokazuješ da si dotaknuo samo srce onoga tko ti govori. Nakon toga me je samo pogledao... Tada sam rekla: I razgovor je važan... Kad prijatelja sretnete na putu ili na sajmu, neka duh u vama pokrene vaše usne i upravlja vašim jezikom.

Neka glas u vašem glasu govori uhu u njegovu uhu. Jer, njegova će duša čuvati istinu vašega srca...“

U svemu ovome negdje sam potisnula razumijevanje. A onda je Gospodin prozborio: „Razumijevanje je plod osmijeha, slušanja i razgovora!“

Prije negoli mi je poželio laku noć, priupitao me što želim ovoga Božića. Moje srce se nasmiješilo: „SVIM NA ZEMLJI MIR, VESELJE!“

Blagoslovljen i veseo Božić!

Marina Bastašić

ŠTO ZA MENE I MOJU OBITELJ ZNAČI BOŽIĆ

Tajna nad tajnama
Trojstvo u jedinstvu
Rađanje Sina Božjega
Druga božanska osoba
Želja bregova vječnih
Ostvarenje proroka ... /Izaije/
Rađanje Djeteta
Dijete radost neba i zemlje
Slika obitelji Božje: otac, majka,
dijete
Civilizacija života ljubavi
Poziv na sklad života u obitelji...
Sve je to Božić i još puno više.

A na što je često današnji čovjek sveo blagdan Božića?

Sva su živa bića u današnje vrijeme ugrožena. I biljni i životinjski svijet. Nemilice se šume zagađuju, uništavaju, sijeku. I životinjski je svijet u ugrozi.

A čovjek od rođenja do smrti najviše je na udaru.

Pitamo se što je to zavladao u današnje vrijeme da je život od rođenja do smrti na udaru?

Današnji je Papa naglasio da je danas zavladao diktatura relativizma. Materijalno je stupilo u prvi plan. Vlada materijalizam, hedonizam, egoizam. Duh i duhovne vrijednosti su potisnute. Slobodno zidarstvo, došavši do velikih materijalnih izvora, bogatstva, vrši nasilje nad čovjekom, obitelji, društvom. Danas je dijete već od začeca ugroženo. Naglašavaju se prava djeteta, ali se posve zapostavlja i njegove obaveze i odgoj. Dijete, mladić i uopće čovjek želi se ukloniti iz obitelji i pretvoriti u pukog potrošača, gdje će mu mar-

keting diktirati ponašanje. U takvom obezboženom, potrošačkom društvu, gdje je čovjek sveden na pukog potrošača, na probavni trakt, lako se rukuje /manipulira/. Cilj je takvog čovjeka da se što manje djece rodi. Mi Hrvati smo, po svemu gledajući

i sudeći, prvi na redu izumiranja. A nedavno izvješće međunarodnih čimbenika DA NAM SE BROJ DRASTIČNO SMANJUJE, ubrojiše nam u pozitivni trend. Eto, čega se pametan stidi, lud se hvali. Cilj im je da nas što manje ima. Za nas Hrvate

naglašeno se propagira pobačaj, civilizacija smrti. Neke su europske zemlje prihvatile eutanaziju.

Ne daju ti da dostojno kao čovjek umreš PRIRODNOM SMRĆU, nego ti život oduzimaju. Čovjek želi stati na Božje mjesto i svime zagospodariti. Čim se čovjek postavi na Božje mjesto, nije daleko od svog (samo)uništenja.

Drago roditelji! Vaš je život i život vaše djece u Božjim očima dragocjen. Ne dopustite da vam marketing i društvo odgajaju djecu, da ih otimaju od Isusova puta koji je Put, Istina i Život. Ustrajno odgajajte svoju djecu! Pratite ih na njihovom putu, ali strpljivo! Uzmite vremena da se s njima družite, molite s njima, pohađajte Crkvu, ali s njima, da mali Bog bude njihov jedini prijatelj!

Neka vam Nazaretska sveta obitelj Isusa, Marije i Josipa bude uzor! Tada ćete moći doživjeti divni blagdan Božjeg rođenja, uživati

Njegov mir i skladno zapjevati gromkim glasom: Svim na zemlji mir veselje!

To Vama i čitavoj obitelji župe i šire od srca i ovog Božića želi i čestita

P. Dragan Majić, DI.

SAKRAMENT ŽENIDBE

Polazeći od prvih stranica Svetog pisma, tj. od Knjige Postanka, nailazimo na govor koji utemeljuje ustanovu ženidbe. Kroz kratke i sadržajne rečenice, biblijski pisac čitatelju daje živu sliku o Bogu koji

stvara i uređuje svijet. Opisivanje stvaranja svijeta postaje posebno svečano u trenutku kada Bog stvara prvog čovjeka. Odjedanput piscu nije više važan cijeli svemir te svu svoju pažnju usredotočuje na stvaranje čovjeka. Čovjek je stvoren kao kruna i vrhunac stvaranja nakon što je sva zemlja bila uređena i ukrašena za stanovanje. Naujzvišeniji govor o čovjeku u Starom zavjetu donose nam upravo riječi opisa Božje nakane stvaranja i sam čin stvaranja. Biblijski pisac kaže: „Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična, da bude gospodar ribama morskim, pticama nebeskim i stoci... I stvori Bog čovjeka na

svoju sliku, na sliku Božju stvori ga, muško i žensko stvori ih“ (Post 1, 26-27). Ovo dvoje stvoreno kao muško i žensko, biblijski pisac gleda kao jedinstveno biće.

Drugi izvještaj o stvaranju još jasnije govori tome u prilog. Božja je nakana jasno izražena riječima: „Nije dobro da čovjek bude sam:

načinit ćemo mu pomoć kao što je on“ (Post 2,18). Čovjek pomoć i ravnopravnu družicu dobiva u onoj koja je načinjena od njega (usp. Post 21-23). Kada Adam dobiva svoju družicu, on biva očaran njome.

Koliko je snažna novonastala veza, govore nam riječi: „Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza svoju ženu, i bit će njih dvoje jedno tijelo“. Cjelokupni izvještaj o stvaranju muškarca i žene jasno naznačuje utemeljenje ustanove ženidbe.

Uz ove starozavjetne i nekoliko novozavjetnih izričaja razvija se

u crkvi teologija braka. Iz Novog zavjeta važno mjesto je Mt 19, 3-12. U poznatom razgovoru Isusa i farizeja koji pitaju o dopuštenosti otpuštanja žene, Isus jasno govori u čemu je bit ženidbe i svoje sugovornike upućuje na biblijske izričaje kod stvaranja. Na to samo dodaje zaključak „što, dakle, Bog združi, čovjek neka ne rastavlja“.

Isus govori o preduvjetu i temelju ženidbe. Bog je stvorio čovjeka kao muško i žensko, iz čega je razvidno kako brak odgovara volji Stvoritelja. Muško i žensko su stvoreni jedno za drugo i zajedno čine sliku Božju. Isus potvrđuje ono što je važno da bi brak bio uspješan. Da bi brak uspio, muškarac mora ostaviti oca i majku. Ove riječi ne smiju se shvatiti u krivom smislu. Dijete i dalje ima odgovornost za roditelje i pred roditeljima. No, sada dolazi na prvo mjesto nova osoba s kojom se stvara nova obitelj. Ženidba stoga nužno pretpostavlja napuštanje i oslobađanje od prevelike ovisnosti o

roditeljima. Isus Krist svojim nastupom samo potvrđuje i utvrđuje ono što je Bog od početka zamislio. Iz tih biblijskih izričaja stvara se nerazrješivost kao jedna od bitnih oznaka sakramentalne ženidbe. Govoreći o Kristovom odnosu prema ustanovi braka zanimljiva je činjenica kako on svoje javno djelo-

vanje koje je popraćeno čudesnim znamenjima započinje u Kani, na svadbi. Pretvarajući vodu u vino kojega nije bilo dosta, on spašava mladence od neugodne situacije. I više od toga. Tim činom on blagoslivlje dotične mladence i brak kao ustanovu.

Uz govor o jednosti i nerazrješivosti kršćanske ženidbe važan je i govor koji ženidbu uspoređuje s odnosom između Krista i Crkve. Muž i žena koji su sklopili ženidbu trebaju ljubiti jedno drugo kao što Krist ljubi Crkvu. Poslanica Efežanima kaže: „Tako treba da muževi ljube svoje žene kao svoja tijela. Tko ljubi svoju ženu, sebe ljubi. Ta nitko ne mrzi svoga tijela, nego ga hrani i njeguje kao i Krist Crkvu (5, 28-29)Č. Iz tog proizlazi ženidba kao znak jedinstva između Boga i čovjeka te Krista i Crkve. Iz prave ljubavi bračnih drugova uvijek se oslikava Kristova ljubav prema Crkvi. Brak kao sakrament očituje svoju potpunost i stvarnost dakle u tri činjenice. Prva činjenica govori o jednosti braka, tj. brak može sklopiti samo jedan muškarac i jedna žena. Druga činjenica poziva nas na nerazrješivost, imajući svoje uporište u govoru o stvaranju čovjeka kojega potvrđuje i sam Krist. Treća činjenica uspoređuje vezu zaručnika kao sliku Krista i Crkve koja izvire iz ljubavi koja se predaje do kraja.

Mnogi danas govore o „krizi braka“. Takav govor jednostavno nije održiv. „Da brak kao ustanova ili sakrament ne bi bio u krizi“, on iziskuje jednu ozbiljnu, sustavnu i trajnu pripravu. Brak kao ustanova ili pak kao sakrament nije i ne može biti u krizi. On je oduvijek ideal i vrednota koja se treba živjeti. Problem leži u samom čovjeku koji ne shvaća važnost braka ili kršćanske ženidbe kao sakramenta te se dostatno za tu stvarnost ne priprema.

Obitelj, društvo i cjelokupna crkvena zajednica potrebna je za pripravu i samo slavljenje ženidbe. Priprema se može podijeliti na daljnju, bližu i neposrednu. Svojim rođenjem, tj. živeći u obitelji, roditeljskom domu, do same neposredne pripreme u vidu pouke kod svećenika, priprema se za ženidbu. Ako se priprema shvati ozbiljno uključujući sve društvene faktore, osobito crkvenu (župnu zajednicu), onda se sakrament može slaviti iz

ljubavi, u vjeri i nadi da će zaručnici ono što potvrđuju i izriču u samom činu, znati činiti kroz cijeli zajednički ženidbeni život.

Samo slavljenje sakramenta valja također dobro pripremiti. Ženidba se može slaviti u misi ili zasebno. Svakako se preporučuje gdje god je to moguće, slavlje ženidbe u misi. Crkveni obred vrlo je jednostavan.

Središnji dio obreda započinje pitanjima mladencima prije privole. Kroz prvo pitanje oni potvrđuju da ženidbu sklapaju bez uvjeta, slobodno i posve svjesno. Drugim pitanjem pita ih se da li su spremni u braku za cijeloga života jedno drugo ljubiti i poštovati. Odgovor

na treće pitanje potvrđuje njihovu spremnost rađanja i odgajanja djece po zakonu Krista i njegove Crkve. Nakon pitanja slijedi i sama privola kojom jedan drugome podjeljuje sakrament i obavezuje se na trajnu ljubav u svim životnim prilikama. Središnji dio obreda završava blagoslovom i predajom prstenova te ženidbenim blagoslovom ako je vjenčanje bez mise.

Sam ženidbeni blagoslov izriče svu stvarnost božjeg nauma o

braku. Jasno se govori o Božjem naumu o ustanovljenju braka te sve ono što mladenci trebaju činiti u zajedničkom životu. Same riječi, molitva i meditacija o njima, mogu u narednim godinama davati snagu i osvježenje bračnom životu te bračne drugove uvijek iznova posvješćivati što im je činiti. Ako zaručnici budu znali živjeti te riječi, onda zasigurno njihov brak neće biti „u krizi“. Naprotiv, njihov brak bit će slika onoga što je Bog zamislilo i njihovo osobno ispunjenje u radosti kroz međusobno davanje i primanje ljubavi.

Željko Horvat, župni vikar

ISKUSTVO VJERE

Dragi prijatelji, danas s vama želim podijeliti iskustvo vjere mog dugogodišnjeg prijatelja u Gospodinu, Petra.

Svjedočenje je vezano uz temu UDOVIŠTVA, kojeg se svi mi pomalo bojimo, bez obzira što znamo da je naš nebeski Otac uvijek uz nas. O takvoj ljubavi govori i ova priča nepoznatog autora koja će mi pomoći kao uvod u ovo svjedočenje.

Jedne je noći čovjek usnio san. Sanjao je da s Bogom hoda duž obale. Preko neba bljeskali su prizori iz njegovog života. Za svakog prizora opazio je dva para tragova u pijesku: jedni tragovi pripadali su njemu, drugi Bogu. Kad je posljednji prizor njegovog života bljesnuo pred njim, osvrnuo se na tragove u pijesku. Opazio je da je mnogo puta duž staze njegovog života bio tek jedan par tragova. Također je primijetio da se to događalo u najjadnijim i najtužnijim trenucima u njegovom životu. To ga je uistinu uznemirilo te je Boga upitao o tome.

"Bože, rekao si da jednom kad sam odlučio slijediti Tebe, Ti ćeš sa mnom ići cijelim putem. No, primijetio sam da je za vrijeme najnevoljnijih trenutaka u mojem životu ovdje samo jedan par tragova. Ne razumijem zašto bi Ti mene ostavio, kad si mi bio najpotrebniji."

Bog odgovori: "Sine moj, moje dragocjeno dijete, ja te volim i ne bih te nikad ostavio. Za vrijeme iskušenja i patnje, kad ti vidiš tek jedan par tragova, to je stoga što sam te ja nosio."

Znam da si ti, Petre, cijelog života svjestan tih Stopa, eto pa te molim da s nama podijeliš taj dio svog života.

Smiljana: Kada se dogodila smrt tvoje supruge i kako si se tada osjećao?

Petar: To se dogodilo 1994. Tada sam imao 54 godine, s djecom, od kojih je jedno imalo 13 godina, drugo 12 te blizanci 11 godina. Osjećao sam se izgubljeno i teško. Rekao sam sam sebi da sve što mi se događa predajem u Božje ruke, da me On vodi, da svoj život posvećujem svojoj djeci, da se jednog dana neće sramiti svoga oca.

Smiljana: O čemu si tada razmišljao?

Petar: U mojim razmišljanjima vraćao mi se cijeli moj život, kako sam živio, što sam u životu propustio učiniti, dati i kako sada dalje...

Smiljana: Ove me tvoje riječi podsjećaju na jednu pjesmu čiji refren kaže "Za života, brate, za života", a govori o tome kako nas blizina smrti podsjeća što smo još mogli lijepo učiniti a nismo jer mislimo da uvijek stignemo. Ni meni to nije strano iskustvo. Reci, molim te, što si tada rekao svome Bogu?

Petar: Nikada nisam posumnjao u dragoga Boga, nikada se nisam na njega naljutio. Ja znam da On sve zna i neka bude Njegova volja.

Smiljana: Kako ste tada živjeli i što ti je tada bilo najvažnije?

Petar: Uz Božju pomoć pri ruci mi se našla moja mama, ona nam je svima puno pomogla. Meni je cilj bio da djeca završe škole i da postanu svoji ljudi što se hvala Bogu i dogodilo.

Smiljana: Što ti je tih dana bilo oslonac, poticaj?

Petar: Jedna od važnijih stvari za mene je molitva, ona me spasila. Već godinama se dižem u 5.30 i molim kronicu. Bez toga mi život ne bi bio potpun. I moja mama je molila kronicu za mene i to mi je u životu puno pomoglo. često kažem da bih trebao živjeti sto godina kako bih se odužio dragom Bogu za sve što mi je dao.

Smiljana: Kako se osjećaš danas?

Petar: Danas sam zadovoljan, sretan otac, veseljak. Volim druženja, radost, rad, uživam u prirodi, u životu. Djeca su mi samostalna, dobra, imaju svoj posao, zadovoljni su na svojim radnim mjestima, s ljubavlju su na pomoć meni i mami. Znam da trud i ljubav koji su u njih uloženi nisu bili uzalud.

Smiljana: Za kraj, što bi poručio ljudima u sličnoj situaciji?

Petar: Poručujem im da je jedino vrijedno ufanje u dragog Boga, da mole, da se ne boje života, nikad ne smiju gledati nazad, samo naprijed. Ne treba se okretati samoći, od toga nema ništa dobra.

Velika ti hvala dragi prijatelju, nadam se da će ovo svjedočenje, ova ljubav koju si nam dao biti na pomoć i poticaj mnogima u istim situacijama. Danas si posvjedočio i ono što je netko rekao, a to je: "Ljubav nije ljubav ako nije dalje predana". Budi i dalje na blagoslov svojoj obitelji, našoj župnoj zajednici te vjeran i vrijedan radnik u Gospodinovom vinogradu!

Smiljana Popović

OBITELJSKA ZAJEDNICA

Dragi prijatelji, od prošlog broja našeg Putnika naša zajednica je na svojim susretima putovala kroz razne teme zanimljive nama roditeljima. Zadnja dva susreta zamijenili smo sinodalnim raspravama, na kojima smo obradili teme: "Božji naum o braku i obitelji" i "Priprava za brak".

Danas želim s vama podijeliti temu koja nam je svima bliska a započet ću je ovako:

U suvremeno opremljenoj trgovini igračaka, zabrinuti roditelji pojašnjavaju prodavačici:

"Naš sin izgleda nesretno, sve češće se ljuti i dosaduje. Imate li nešto što bi ga oduševilo i odagnalo osamljenost."

Prodavačica je na to uzvratila: "Na vašu žalost, roditelje nemamo u prodaji."

Koliko često i mi nečim materijalnim nastojimo nadoknaditi ono što se ne može kupiti novcem- vrijeme provedeno s djetetom?! Jesmo li sposobni procijeniti kada trebamo svoje planove i želje podrediti potrebama i željama djeteta?!

"Sretan je onaj dječak s kojim se tata igra" - stajala je zapisana misao u bilježnici jednog dječaka.

Događa se da zaboravljamo na činjenicu da je roditeljski poziv neopoziv i neodgodiv.

Neizbježno, u svakom trenutku, svojim riječima i neverbalnim signalima, svojoj djeci šaljemo poruke, npr. "Važan si mi!" ili "Ovo što sada radim, puno mi je važnije."

Ako se te situacije ignoriranja emocija i potreba djeteta češće ponavljaju, gradi se zid ravnodušnosti i nepovjerenja. Dijete čezne za tim

da ga roditelj aktivno sluša i daje mu povratne informacije na ono što je doživjelo i izreklo.

Na mnoge načine možemo pokazati djetetu da uvažavamo njegove poruke. Poput bumeranga, naša djeca uzvraćaju sve što su od nas primila, bilo dobro ili loše.

i uvažavati, kada mi za to nismo imali vremena ili smo smatrali da nam je nešto drugo važnije.

Na odgovornu i uzvišenu ulogu roditelja, upućuje i slikovita usporedba jednog od velikana kršćanstva, sv. Ivana Zlatoustog:

Biti roditelj uvijek je novi izazov pred tajnom djetetova bića, njegova shvaćanja i potreba.

Dijete koje prima roditeljsku ljubav, kroz razumijevanje, suosjećanje, podršku, usmjeravanje i druženje, kroz igru i razgovor, naučit će se suočavati sa svime što donosi život, imat će snažan osjećaj osobne vrijednosti. Vrlo je važno na ovakav način dijeliti život sa svojim djetetom od najranije dobi, kako nam se ne bi dogodilo da kad nam djeca poodrastu, mi odjednom želimo znati gdje su, s kim se druže, kako se osjećaju, a naša djeca upravo ta iskustva dijele ne sa nama, već s onima koji su ih naučili slušati

**"POMISLI DA SI KRALJ KOJI
POD SOBOM IMA JEDAN
GRAD - DUŠU SVOGA
DJETETA..."**

I za kraj, jedno pitanje za razmišljanje: Kako se osjećam kada svoje dijete slušam srcem i obratno?

S ljubavlju za vas pripremila Smiljana Popović koja vas i dalje poziva da se priključite našoj zajednici kako bi naše zajedništvo urodilo s još više plodova.

Smiljana Popović

Službenica Božja

MARICA STANKOVIĆ

Na blagdan Krista Kralja u svim crkvama Zagrebačke nadbiskupije pročitana je proglašena beatifikacije službenice Božje Marice Stanković, utemeljiteljice svjetovne ustanove „Suradnice Krista Kralja“. Tko je zapravo ona?

Prigodom njezine smrti 8.10.1957. u Zagrebu, kardinal Alojzije Stepinac, zatočenik u Krašiću, napisao je: „Ova je draga i plemenita duša posvetila sve sile svoga uma i srca za proširenje Kraljevstva Božjega na zemlji i može zbilja biti uspoređena s onim velikim ženama iz prvih vremena kršćanstva, kojima je Krist Gospodin bio sve, i koje su mogle s pravom govoriti s apostolom: 'ne živim više ja, nego Krist živi u meni'“ (Iz pisma sućuti zatočenog nadbiskupa zagrebačkog kardinala Alojzija Stepinca, Krašić, 17. listopada 1957.). Marica je rođena na staru godinu, 31. prosinca 1900. od rodi-

telja Fabijana Vragovića i Terezije r. Škvorc. Doselili su se iz Hrvatskog zagorja i nastanili u Zagrebu, u Mesničkoj ulici br. 7. Na Novu godinu, 1.1.1901. krštena je u gornjogradskoj župi sv. Marka. Roditelji su bili obični radnici, ali puni Božjeg Duha i tako su kršćanski odgajali svoje dvije kćeri. Djetinjstvo je bilo sretno i raspjevano kao sunčan dan. Često je išla u šetnju Gornjim gradom, uz povijesne crkve sv. Marka, sv. Katarine i dragog hodočasničkog svetišta Gospe od Kamenitih vrata. Majka joj je svraćala pozornost na pogled na Donji grad i crkvu sv. Vinka i samostan Sestara milosrdnica gdje je već bila njezina starija sestra Milka, redovničkim imenom s. Krizima (kasnije učiteljica). Tamo je i Marica završila osnovnu školu, nastavila srednju i učiteljsku. Imala je sreću da su je mnogi od mladosti poticali na dublji vjerski život i prednjačili joj u time svojim dobrim primjerom.

Marica je s milošću Božjom računala kao što dijete računa na pomoć svoga oca. Kao maturantica Marica je sudjelovala u Mariboru 1920. godine na skupu Orlovske mladeži. Tu je upoznala Ivana Merza koji ju je oduševio svojim nastupom i dubinom katoličkog uvjerenja. Završivši učiteljsku školu kod Sestara milosrdnica radila je kao učiteljica u Sračincu i Donjoj Voći. Tih je godina promijenila prezime Vragović u Stanković. Bilo joj je neugodno što je vlastito prezime podsjećalo na čovjekova neprijatelja Sotonu. Godine 1924. dolazi u

Zagreb i upisuje Višu pedagošku školu prvog stupnja. Počela je pisati članke u raznim listovima, a najviše u „Za vjeru i dom“ u kojem je bila dugo godina glavna urednica. Maričini članci odlikovali su se posebnim žarom, slikovitošću svagdanjih susreta koji su joj bili izvori nadahnuća. U publicističkoj djelatnosti najviše se bavila problematikom žene i njezine uloge u obitelji, društvu i Crkvi. Pozivala se na sv. Pavla kojemu su u misionarskom poslanju također pomagale žene. I u današnje vrijeme potrebne su svjetovne osobe u pomaganju i širenju Evandjelja, pa i žene. Potrebe za toplom riječju, nježnom rukom i žilavom borbom doći do duša.

U tjedniku "Dobri pastir" imala je posebnu rubriku "Pisma mlađoj prijateljici", u kojoj se obraćala ženskoj mladeži, posebno kućnim pomoćnicama; bili su joj blizu mali ljudi i radnički svijet koji je puno puta jako iskorištavan i nepriznat u svom dostojanstvu. "Mi smo za socijalnu nauku Isusa Krista i Crkve Njegove", piše "Za vjeru i dom", 1944.

Veliki utjecaj na Maričinu duhovnost imao je dr. Ivan Merz. U njezinom čistom srcu Bog je raspalio plamen svetih čežnja, učiniti nešto lijepo, veliko i sasvim se predati Bogu. Susret Orlica u Rimu s papom Pijom IX, koji im je podijelio slike Krista Kralja i rekao da rade sve više na proširenju Kraljevstva Kristova, u njoj je duši zapalio plamen ljubavi za Krista Kralja, takav da će kasnije i prozvati sestre svjetovnog

instituta suradnicama Krista Kralja. Pratio ih je mladi prof. Ivan Merz.

Ivan Merz je umro 10. svibnja 1928. i taj uzor i vođa katoličke mladeži, Božji Orao zlatnih krila, odletio je da nam iz neba pomaže na utrtrim stazama i putovima za čije je krčenje on sam utrošio sve svoje snage i sav svoj život.

Ubrzo su došle i druge nevolje kad je jugoslavenska vlast ukinula organizacije Hrvatskih orlova i orlica.

Nakon toliko borbi, napora, žrtvi i uspjeha uslijedio je razlaz, ali se Marica sjeća i piše: "Ne, nitko nije mogao slomiti idealizam naše mladeži. Jer, ideali su visoko, do njih ne stižu prljave ruke. Oni su jači od okrutne vlasti. Njih ne mogu uništiti ni patnje ni progoni. Orlovi lete visoko k Bogu."

Rađa se novo društvo katoličke organizacije, Križari. Njima je na čelu dr. Ivo Protulipac, a djeluje i Veliko Križarsko sestrinstvo s voditeljicom Maricom Stanković. Ništa nisu posjedovali, osim ljubavi prema Kristu, Crkvi i hrvatskom narodu.

Merčeva baština ŽRTVA-EUHARISTIJA-APOSTOLAT, ŽEA, okupila je sve više orlova i orlica. Po žrtvi smo bliži Kristu. Euharistija je ona koja daje plodnost našim akcijama, našim nastojanjima. Križarice vrše apostolat dobrog primjera u svojoj okolini, tamo gdje idu u školu, gdje rade, apostolat dobre riječi. Borba protiv psovke...

Uza svu svoju angažiranost, Marica je diplomirala na 2. stupnju pedagoške škole i radila u čakovcu, Gračacu, Kutini i Zagrebu. Svuda je nosila Kristovu ljubav prema dragoj mladeži, vedrinom i smislom za žrtvu, ponajviše primanjem euharistije. Imala je u srcu za svakoga mjestu. Snagu za to dobivala je u vjeri, molitvi, euharistiji, na hodočašćima u Marijina svetišta (Lurd).

Nakon gubitka, smrti svojih rodi-

telja (otac je umro 8.2.1932., a majka 1.4.1940), Marica će se slobodnije i potpunije predati odgoju križarske mladeži i pripremati nekolicinu djevojaka za posebno poslanje u sekularnom institutu.

Ljubila je Boga i njemu se sva predala. Prilikom 10. godišnjice smrti dr. Ivana Merza pripremljen je tečaj za križarice u Banja Luci, a iza toga osmodnevne duhovne vježbe za

gu života doći do onih kojima budu najpotrebnije i do kojih svećenik neće moći doći. Zbog posvemašnje predanosti Božjoj stvari i organiziranosti u apostolskoj djelatnosti Crkve, Marica je primila odličje „Pro Ecclesia et Pontifice“ od pape Pija XII., na prijedlog nadbiskupa Alojzija Stepinca. Ovu gestu smatrala je kao nagradu i priznanje cijelom križarskom pokretu.

Maricu i još 5 djevojaka koje su bile spremne pristupiti novoj ustanovi i u srcu su osjetile poziv na novu vrstu apostolata - Svjetovna ustanova suradnica Krista Kralja.

Kardinal Stepinac je s radošću dao svoj blagoslov toj novoj zajednici.

U Zagrebu suradnice su otvorile dom za katoličke studentice, da se imaju kamo skloniti, a našle su tu toplinu, zaštitu i zajedništvo.

U nazaretskoj Djevici gledala je uzor poniznosti, jer Bog nas voli takve kakvi smo, ako smo iskreno zainteresirani da postanemo onakvi kakve nas on želi.

Godine 1942, na blagdan Krista Kralja u nagovoru je rekla svojim suradnicama da bi se moglo dogoditi da organiziranim križarima i križaricama bude onemogućeno djelovanje, a tada će se svaka suradnica snaći na svom mjestu i u vrtlo-

Nakon svršetka rata i dolaskom nove vlasti, nadbiskup Stepinac raspustio je sve katoličke organizacije jer su to zahtijevale novonastale neprilike i vlasti koje su bile neprijateljski raspoložene prema Crkvi.

Marica je sa svojim suradnicama ublažavala rane, noseći hranu i lijekove najpotrebnijima. Ljubile su Boga ljubeći njegovu patničku braću. U studenom 1945. Marica daje otkaz na svojoj profesorskoj službi. Iako je svoje učenike silno voljela, vlasti su tražile da odgoj učenika mora biti podvrgnut marksističko-ateističkoj ideologiji što ona nije mogla prihvatiti.

Za katoličku crkvu nastupili su teški dani kad je zatvoren zagrebački nadbiskup Alojzije Stepinac. U obranu u sudnici stale su uz njega Marica Stanković i suradnice, svjedočeći kako je nadbiskup bio na

bolesnica bile odijeljene od drugih. Zatim težak fizički rad i torture samice... Iza toga su odlazile na građevinski rad, noseći crijep, cigle i drugo. Veliki broj zatvorenica u Požegi bio je iz kršćanskih obitelji. Tako su i na robiji znale zazivati milosrđe Božje i Božju snagu. Navečer su dugo molile u svojim krevetima, ponekad iz molitvenika koji su prošli cenzuru.

Za vrijeme šetnje u krugu molile su u tišini krunicu, nije trebalo vikati da šute, šutjele su i molile. Posebno su molile sv. Josipu i nazivale ga „logorskim kavalikom“.

No, ma koliko užas i mrak bili neprozirni, a ljudska snaga pri kraju svoje moći, u tajanstvenim dubinama Maričine duše svjetlucalo je svjetlo vjere, dovoljno jako da čovjek ne potone u beznadu. A, tko je s Bogom nije nikad sam ni u gori ni pod zemljom.

Marica je iz zatvora izašla 1. rujna 1952. U susretu s vjernim prijateljicama potekle su suze radosnice. Najprije je išla u požešku crkvu sv. Terezije Avilske, gdje se ponovno nakon 5 godina susrela s Isusom u sakramentima sv. ispovijedi i pričesti.

strani malog i progonjenog čovjeka, spašavajući sve i ne gledajući tko je tko. Marica je svojim sljedbenicama govorila i samo to živjela: „u sebi razvijati duh elastičnosti, širokogrudnosti, duh katoličkog univerzalizma... Biti širok, širok, osobito širok kao što je bio Pavao“.

Znala je da će doći križevi, zato je hrabrila svoje suradnice. „Ništa se ne uznemirujte! Pa ako vas i izbace iz ove kuće,... i onda ako vas budu mučili dugi putovi oko vašeg stana ili neprilike u apostolatu... Naši planovi ne podudaraju se uvijek s Božjim planovima. To može biti samo jedno veliko čišćenje i svake pojedine i čitavog tijela.“

Dana 1. rujna 1947. organi SUP-a odveli su Maricu u istražni zatvor. Nakon duge istrage, 24. siječnja 1948. osuđena je Marica na 5 godina lišenja slobode i prisilnog rada, a tako i njezine suradnice i duhovni vođa, don Ante Radić.

Njezina obrana u sudnici: „Sav moj rad išao je za očuvanjem vjere u dušama omladine bez političke koncepcije. Kad ne mogu sve izreći što želim, završavam 'Živio Krist Kralj', 'Živio sv. Otac papa', 'Živjela katolička crkva'“.

Kada je osuda s obrazloženjem bila pročitana, sve osuđenice su ustale i zapjevale: „Krist pobjeđuje, Krist kraljuje, Krist vlada“. Nisu ni trunke mržnje pokazale prema

onima koji su ih zatvorili i osudili.

U kazneno-popravnom domu u Požegi Marica je provela punih 5 godina. Tu je bilo teško jer je živjela u „čoporu“, gdje je bilo kriminaliki, nebrojivih žena koje su vrijeđale, psovale, a to je za nju bilo teško. Ona je i tu u zatvoru htjela obodriti djevojke, pružiti im lijepu riječ i malo utjehe u tim danima svakojakog jada i poniženja. U takvim okolnostima čovjek je željan kao ozebao sunca samo jednog toplog pogleda, milog smiješka, lijepe riječi. To nije izmaklo oku „čuvarica“ te su ju malo izolirali u sobu „Rebeka“, gdje su zatvorenice poput zaraznih

Dugogodišnje patnje ostavile su tragove na njezinom zdravlju. Strah ju je i dalje progonio. Predosjećala je da neće dugo živjeti pa se s puno ljubavi i volje dala na posao oko završetka pravila Suradnica Krista Kralja.

Godine 1955. na blagdan Krista Kralja govori: „Suradništvo traži svetost, a isključuje polovičnost. Suradništvo traži jakost, a isključuje prosječnost. Suradništvo traži dinamičnost, a ne vječnu anemiju i apatiju.“

Za ljubav Isusa Krista Kralja živjela je, radila, svjedočila, patila, odgajala, težila k savršenstvu i svetosti. Zajednica suradnica Krista Kralja 7. ožujka 1956. dobila je odobrenje osnutka od kongregacije za redovnike. To je bila vruća želja i Ivana Merza i s. Marice Stanković.

U svojoj bolesti bila je strpljiva i sve patnje prikazivala za Crkvu i duše.

Dana 8. listopada 1957. preselila se u Očevo krilo, našla je mir i radost svoga učitelja i Kralja. Pokopana je na Mirogoju u grob svojih roditelja. Tu je u blizini i grob sluge božjeg, danas blaženog Ivana Merza, njezinog učitelja i uzora.

I na kraju: Marica Stanković bila je osoba vrijedna poštovanja, neumorna i nesebična radnica, dosljedna žrtva svojih ideala, divan primjer onima koji su pozvani raditi na „njivi Gospodnjoj“ na bilo koji način.

Plodovi njezinog djelovanja su veliki i ogromni. Zapisani su u brojnim dušama te traju i trajat će...

Neka nam izmoli kod nebeskog Oca milost da i mi možemo raditi za Krista Kralja i postići svetost u ustrajnom i nesebičnom predanju Isusu.

s. Paula Puzjak

Moje sjećanje na profesoricu Maricu Stanković (1938. godine)

Kao djevojčica nisam u potpunosti shvaćala koliku mi je Gospodin milost podario što sam imala mogućnost upoznati dragu sestru Maricu Stanković. Bila je voditeljica VKS-a (Velikog križarskog sestinstva) u Zagrebu. U mojoj župi postojalo je Križarsko društvo, muški i ženski ogranak. Po Božjoj providnosti bila sam članica Malih križarica. Sve križarice širom Domovine međusobno su bile sestre. Sestra Marica! Žena energična, puna vedrine, radosti, puna poleta; to se vidjelo i osjećalo u svakoj njezinoj riječi i gesti, u svakom susretu. Na našim redovnim sastancima predsjednica nam je čitala Maričine okružnice koje su uvijek redovito stizale. Te su okružnice bile nadahnute, pune skrbi za naš duhovni napredak, za naše kršćansko odrastanje, za naše pošteno, pristojno i čedno djevojačko ponašanje. Neopisiva radost zavladała je među nama kada smo saznale da sestra Marica dolazi u našu župu (Moravče) kako bi kroz tri dana održala tečaj križaricama.

Stigla je sestra Marica! Ne znam kako da opišem što nam je značila onih dana. Bila nam je sestra, majka, učiteljica, prijateljica, bila nam je sve. Kako se samo znala približiti nama, jednostavnoj seljačkoj djeci, tumačeći nam tako velike i važne stvari. Mi smo saznale što je to žrtva, što je Euharistija, što je apostolat, što je molitva, što je Crkva, tko je Papa. Naučila nas je pratiti sv. Misu iz misala, kako se spremati za Pričest, kako biti primjer drugima i još puno toga.

U međuvremenu sjela bi na travu, a mi oko nje dok nas je svojim predivnim glasom učila pjevati. Bile su to prekrasne pjesme: svete, rodoljubne, o zavičaju, o majci, o domovini, o prirodi..., a mi smo to sve spremale u naša srca da ponese u život.

Hvala ti, sestro Marice, vječna ti hvala u zagrljaju Isusa-Krista Kralja!

s. Gertruda Zenko

Cisterciti

(Ordo cisterciensis)

Povijesni početak

Cisterciti su monaški red u Katoličkoj Crkvi. Red je nastao krajem 11. stoljeća, godine 1098., kada je benediktinski opat Robert sa dvadesetak monaha napustio svoju opatiju Molesme (Francuska) i osnovao novi samostan u Citeauxu, želeći provoditi monaški život što vjernije prema pravilu sv. Benedikta. Od mjesta Citeaux, latinski Cistercium ova grupa monaha, po mjestu boravka prozvana je cisterciti. Novi Red ispočetka se nije brzo širio. Tek dolaskom mladog Bernarda Red dobiva zamah i širenje, a Bernard postaje opat u Clairvauxu i pod tim imenom ulazi u povijest kao jedna od najznačajnijih osoba prve polovice 12. stoljeća.

Duhovni temelji

MOLITVA je prvi temelj cistercitiskog monaškog života. Cisterciti se više puta na dan okupljaju u crkvi na koralno pjevanje časoslova - službe časova.

RAD prvih cistercita u srednjem vijeku bio je ispunjen teškim fizičkim poslovima na polju i u šumi. Bilo je i takvih koji su se bavili pisanjem i naukom. Povijesne prilike u prošlim stoljećima utjecale su na uključivanje cistercita u odgojne i pastoralne aktivnosti.

LECTIO DIVINA - duhovno čitanje jedan je od puteva prema osobnoj molitvi. Čitanje se isprepleće s razmišljanjem i molitvom.

ŠUTNJA ne znači samo „ne govoriti“, niti je ona sama sebi cilj. Ona je pomoć u duhovnom životu. Ona je potrebna da bi se moglo slušati i čuti. Šutnja je mjesto susreta s Bogom i sa samim sobom.

Cisterciti u Hrvatskoj

Otprilike sto godina nakon osnutka Reda dolaze prvi cisterciti u Hrvatsku. Kralj Andrija II pozvao ih je iz francuske opatije Clairvaux.

Prva cistercitska opatija u Hrvatskoj bila je osnovana u Topuskom 1208. godine. Od opatijske crkve do danas se sačuvao samo portal gotičke crkve.

Druga opatija bila je osnovana u Kutjevu 1232. godine. Od nje su

preselio na današnji Dolac. Tamo je 1315. osnovana nova cistercitska opatija. Danas je na tom mjestu crkva sv. Marije na Dolcu.

Sredinom 16. stoljeća cisterciti nestaju iz hrvatskih krajeva, a vraćaju se ponovno nakon više od 400 godina. Od 1982. postoji cistercitska zajednica u Jastrebarskom. Osnovana je od cistercitske opatije Wettingen-Mehrerau iza Bregenza (Austrija), koja je i naslovna opatija istoimene kongregacije.

Povezanost starih cistercita sa župnom crkvom u Jaski

Spomenimo i povijesnu vezu jaskanske župe sa starijim cistercitima opatije Kostanjevica (1234-1786), na zapadnoj strani Žumberka, u Sloveniji.

Kada je u XVIII. st. obnavljana župna crkva sv. Nikole, za novi

glavni barokni oltar darovana je velika oltarna slika sv. Nikole od cistercitskog opata iz Kostanjevice. Nakon temeljite restauracije župne crkve u prvoj polovici 20. st., ovaj oltar zamijenjen je novim bijelim, današnjim, radom obrtničke škole iz Zagreba, a stara velika oltarna uljana pala sv. Nikole iz Jaske nalazi se danas u fundusu arhidijecezanskog muzeja nadbiskupije zagrebačke.

ostali samo podrumi koje danas koristi Kutjevačka vinarija, koja na etikete svojih vina stavlja godinu osnutka cistercitske opatije.

U blizini Zagreba bio je cistercitski samostan od 1257, koji se kasnije

Đakonsko ređenje

voditi bogoslužje i molitvu vjernika, dijeliti blagoslove, voditi obred sprovoda i pokopa... Netko biva đakon, ne da bi to ostao (iako postoji trajni đakonat), nego da bi postao prezbiter - svećenik.

Molimo za nove đakone - da ostanu vjerni putu na koji ih je Bog pozvao, da postanu svećenici svete

Na četvrtu nedjelju došašća, 18. prosinca 2005, pomoćni zagrebački biskup Josip Mrzljak u našoj župi zaređio je nove đakone Zagrebačke nadbiskupije. Za vrijeme svečanog

Riječ đakon dolazi od grčke riječi 'diakonos' i znači poslužitelj. Đakon spada u prvi od tri viša stupnja svećeničkog reda. Služba je đakona, kako mu odredi nadležna vlast, svečano dijeliti krštenje, čuvati i dijeliti euharistiju, u ime Crkve prisustvovati ženidbi i blagoslivljati je, nositi popudbinu umirućima, čitati vjernicima Sveto pismo, pred-

Zagrebačke crkve i da svojim djelovanjem i svojom službom budu na ponos svima nama koji ih pratimo na njihovom putu. Za trojicu đakona i njihovo dostojanstvo za ređenje zajamčio je rektor bogoslovnog sjemeništa Mijo Gorski.

Bogoslužje je svojim pjevanjem uveličao Župski crkveni zbor.

Ana Novosel

misnog slavlja u kojem je sudjelovao veliki broj svećenika, sveti red đakonata primili su Ivica Budinščak iz župe sv. Ane, Sveta Jana, Dominik Pleše iz župe sv. Mateja, Dugave-Zagreb i Saša Jozić iz župe Uznesenja BDM, Nova Rača.

Jaskanska župna crkva bila je premala da primi veliki broj vjernika, prijatelja đakona koji su htjeli doći i prisustvovati tom svetom i velikom činu. No, tko je đakon i koju službu on može vršiti?

14.01.2006. Ivanka i Miljenko Lacković proslavili su 25. godišnjicu braka obnovom bračnih zavjeta u župnoj crkvi.

Mali Tečaj u Jaski: predstavljamo vam *KURSILJO*

U danima korizme 2006. održan je Mali tečaj Kursiljo u jaskanskoj župi. Nije to prvi puta da naši župljani sudjeluju u Malom tečaju, sjetimo se 2000. i mladih srednjoškolaca koji su pod vodstvom kapelana Konrada Žižeka sudjelovali na tečajevima u Taboru te mnogih drugih pojedinaca koji su sudjelovali od samih početaka Kursilja u Hrvatskoj.

Ovom prilikom pozdravljam sve jaskanske kursiljiste!

Mali tečaj - Kursiljo, što je to?

Kursiljo je katolički pokret, koji je 1949. u Španjolskoj stvorila grupa angažiranih laika i svećenika (Sebastijan Gaya, svećenik, Eduardo Bonnin, laik te biskup Hervas). U Zagrebačkoj Nadbiskupiji uveden je 1974. iz Austrije posredstvom p. Josefa Cascalesa. Pokojni nadbiskup Kuharić povjerava pokojnom biskupu Škvorcu da kod nas postavi stvar na vlastite noge, a tajništvo vodi vlč. Andrija Vrane. Stvara se tim od pedesetak laika suradnika, tijekom godina osvježavan novim članovima, koji zajedno sa svećenicima kroz 32 godine sudjeluju u vođenju tečajeva, obnova, seminara. Kursiljo nije ništa drugo

nego "mali tečaj". Izraz Kursiljo više nosi prizvuk pokreta, dok izraz Mali tečaj želi označiti sam seminar koji traje tri dana, a drži ga tim laika i svećenika.

Što Kursiljo hoće, najbolje je sažeto u poznatoj definiciji: Kursiljo hoće omogućiti i posredovati doživljaj bitnoga u kršćanstvu s ciljem da se kršćanstvu dade kičma. U prvom je planu duboko i pravo doživljavanje kršćanskoga. Tijekom stoljeća u našim se glavama steklo teoretsko i intelektualno kršćanstvo, a postali smo vrlo siromašni doživljajem. Današnja pak moderna vremena stalno našem duhu daju nove i nove podražaje hedonizma i materijalizma. Kursiljo zato želi ponuditi življeno kršćanstvo jer kršćanstvo koje nije život i nije nikakvo kršćanstvo! Život izgrađen na kršćanskoj poruci otkupljenja... Ljubav, radost, sloboda Evandjelja... Kursiljo se ne odriče teorije, dubokih načela, ali je neposredan u doživljavanju kršćanstva. Sudionici na tečaju dolaze do vjerskog stava, punog oduševljenja i u njemu budu iznova učvršćeni: pravi kršćani koji žedaju za ispunjenjem u Kristu! Svjedočimo da je moguće i lijepo:

- Krista iz glave spustiti u srce
- Iskusiti da je Krist živ i prisutan tu

- Ozdraviti, i od fizičke bolesti
- Steći slobodu djeteta Božjega
- Pokleknuti pred Bogom u čovjeku
- Odustati od mase, prikloniti se skupini, osobi
- Steći prijatelje na razini Duha.

Pravi cilj Kursilja je kršćanska zajednica. Traži kršćane koji su spremni i sposobni izgrađivati zajednicu, omogućiti i pružiti zajedništvo. Kursiljisti bi trebali biti oni koji surađuju u aktivnom oblikovanju bazičnih crkvenih zajednica. Oni su ti koji kvascem Evandjelja prožimaju sredine u kojima se kreću, pomažući da se otkriva i ostvaruje osobni poziv.

Zajedništvo je velika riječ na tečaju. Suradnici laici koji čine četvrtinu zajednice koja se susreća da bi doživjela Kursiljo, imaju zadatak da kao stari kursiljisti, koji se trude da u svakodnevicu ostvare kršćanski život, nastane ovaj intenzivni kršćanski život. Doživljavamo kao čudo milosti da se na kraju ova tri dana tečaja oblikuje radosno zajedništvo kršćana, nešto što se samo po sebi razumije. Još je možda čudnovatije da se tako mnogi ljudi koji su prošli Kursiljo, unatoč rutini svakodnevice koja ubija duh, zalažu za Kraljevstvo Božje, za obnovu života.

Vlastita metoda

- Tečaj, čak i čitav pokret, nošen je duhom molitve. Običaj je da se dok se održava neki tečaj, Kursiljo oblikuje prsten molitelja koji mole 24 sata puta tri dana, koji su pozvani da osobnom i zajedničkom molitvom, žrtvom, postom, euharistijom, mole za milosni uspjeh tečaja.
- Govoriti o predavanjima i referatima u Kursilju bilo bi pogrešno. Ni ton ni način ne mogu se uspoređivati. Zovemo ih jednostavno nagovorima i razgovorima.
- Budući da Kursiljo traži bitno, a to je sudjelovanje u Božanskoj naravi, u tome da budemo djeca Božja, dosljedno to konkretiziramo u doživljaju zajedništva. Polazeći od činjenice da radost spada u biće ljubavi, od početka se na Kursilju njeguje opuštena i radosna atmosfera. Svakako

valja i pjesmi i veselosti pripisati brzo i duboko stvaranje zajedništva.

- Za vrijeme pauza suradnici i sudionici imaju priliku da u atmosferi radosti, zajedništva, zajedničkog produbljanja i molitve, ostvare osobne susrete. Ovi kontakti u atmosferi povjerenja postaju pravi razgovori u kojima čovjek otvara svoju dušu.
- Svakom se sudioniku pruža otvorena prilika za razgovor sa svećenikom. Pokazuje se da je većina sudionika godinama čekala takvu priliku za razgovor, a mnogi su nakon ovakvog otvorenog razgovora doživjeli unutarnje oslobađanje i za mnoge takav susret postaje početak snažnog kršćanskog života za kojim su dugo čeznuli.
- Sudionici se na samo kod razgovora nego i na dnevnim

euharistijskim slavljinama uvode u tajnu liturgije. čudnovato je kako se često nakon Kursilja čuje kako je euharistijsko slavlje trećeg dana kao vrhunac i cjelokupnost čitavog Kursilja i čitavog života.

Predstavili smo vam Mali Tečaj, iako se on može doživjeti tek sudjelovanjem.

U jaskanskoj župi postoji zajednica kursiljista, koji se uključuju u rad župe, ali se i sastaju, te zajedno dijele radost kršćanstva. Tijekom 2006. godine održali smo tri predsinodske rasprave, predbožićnu duhovnu obnovu. Početkom 2007. počinjemo moliti za novi tečaj u Jaski. Svi koji želite na Kursiljo, javite nam se! Pozivamo i "stare" kursiljiste da nam se pridruže!

Svima od srca sretan Božić i obilje radosti u srcima, uz kursiljistički pozdrav DE COLORES!

Vlatka Budinščak

PLANINARSKI KRIŽNI PUTEVI U 2006. godini

Dekanatski križni put i ove je godine održan početkom mjeseca ožujka. Put nas je vodio od Draganića do Krašića.

Kao i svake godine, u organizaciji udruge Ekosspiritus, pod vodstvom Radovana Librića, organiziraju se dva križna puta.

37. PLANINARSKI KRIŽNI PUT održao se 1. i 2. travnja na relaciji Zvečaj-Duga Resa-Novigrad na Dobri. Geslo ovog križnog puta bilo je: „Neka suhe kosti ožive“. Hodajući predivnim predjelom, uz rijeke, s mnoštvom mladih gro-

moglasno smo pjevali „Rijeke žive vode potecite neke Duh se razlije...“, moleći da se Duh razlije ne samo u ta dva dana hoda već i na sve naše buduće dane i na sve one koje smo, po običaju, nosili u svojim srcima. U Dugoj Resi, prije večernje Euharistije, dječji zbor nas je oduševio pod vodstvom neobično živahne časne sestre. Mladi su se uistinu maksimalno angažirali i na završnoj postaji priredili nam nezaboravan doček.

38. PLANINARSKI KRIŽNI PUT održao se 13, 14. i 15. listopada na dionici Orehovica-Mihovljan-Lobor-

Belec. Ovaj pohod bio je u znaku Majke Marije, počevši od gesla „što vam god rekne, učinite!“ (usp. Iv 2,5.), pjesme koju smo uzeli za himnu ovog pohoda „Prečisto srce Marijino“ te dva izuzetno važna sakralna objekta. Prvi je crkva Majke Božje Gorske, u kojoj je najsjeverniji nalaz hrvatskog pletera. A, drugi, crkva u Belcu, Majke Božje Snježne, najsajjniji biser baroka u ovom dijelu Europe.

Tek nekolicina mladih iz župe napunila je ruksake i pod njihovim teretom krenula na put. Težina tereta ubrzo je nestala u ljepoti krajolika, u katehezama, razgovo-

ru, smijehu, šali... Najviše snage za hod davala nam je, kako je od milja zovemo, „teta“ Anica koja unatoč tome što kaže da nije mlada, svojom izdržljivošću i vedrinom jed-

nostavno potiče da se savlada i taj uspon i onaj iza i onaj iza...Teta Anica, HVALA! Očekujemo da nam se pridružite i Vi koji ovo čitate! Dobro došli ste! Više informacija o

križnim putevima možete pronaći na www.ekosspiritus.hr

**ANDREA MIHOLIĆ i
ANAMARIJA VLAŠIĆ**

Pastoralni pohod biskupa Josipa Mrzljaka

U travnju 2006. godine našu župu je posjetio biskup Josip Mrzljak. Na svom pastoralnom

pohodu Dekanatu, boravio je dva dana u Jastrebarskom. Tijekom svog boravka, pored

misnih slavlja, posjetio je neke bolesnike, sastao se s članovima Pastoralnog i Ekonomskog

vijeća te sa župskim pjevačkim zborom. U nedjelju 2. travnja slavio je misu u župnoj crkvi Sv. Nikole te u kapeli Sv. Mirka u Cvetkoviću. Vjernici Cvetkovića su svečano i s veseljem dočekali

Biskupa. Limena glazba DVD-a Cvetković, djeca Osnovne škole u narodnim nošnjama i mnogobrojni vjernici uzveličali su njegov dolazak. Vjerujem da su njegove riječi, kojima nas je poz-

vao na iskrenu i vjernu ljubav prema Isusu Kristu, prodrle do srca mnogih vjernika. Taj susret ostat će nam u trajnom sjećanju i poticati nas na ljubav i darivanje, kao što se Isus darovao nama.

SUSRET HRVATSKE KATOLIČKE MLADEŽI

Ovogodišnji susret mladih održao se u Puli 29. i 30. travnja.

Iz Jaske smo u ranim jutarnjim satima krenuli s dva puna autobusa.

Oko podneva stigli smo u Pulu, malo prošetali i razgledali grad te ušli u Arenu kako bismo se pripremili za program koji je počeo oko 15 sati.

Susret je počeo glazbenim programom, duhovnim poticajima i svjedočanstvima. Primili smo tople pozdrave mons. Ivana Milovana, biskupa domaćina. U 18 sati počelo je Euharistijsko slavlje predvođeno kardinalom Josipom Bozanićem. Iako su vremenske prognoze bile loše, sunce nas je pratilo tijekom cijelog programa u Areni. Oko 21 sat krenuli smo s autobusima prema Kašteliru i Labincima, župama u kojim smo bili smješteni. Oko 22 sata rasporedili smo se po obiteljima.

Mjesta Kaštelir i Labinci nalaze se na zapadnoj obali Istre, u zaleđu 13 kilometara udaljenog Poreča. U središtu Kaštelira je crkva iz 1908. godine, u kojoj smo sljedećeg jutra imali misu. Nakon mise pozdravili smo se s domaćinima uz zvuke njihovog puhačkog orkestra koji nam je zaželio sretan put.

U 13 sati imali smo organiziran ručak u "Domu". Nakon graha i obilja kolača krenuli smo natrag za Jasku.

Iskustvo susreta mladih je prekrasno, duhovni odmor i zabava vraćaju energiju, potrošenu tijekom svakodnevnih obaveza. Nadam se i vjerujem da će druge godine iz Jaske i okolice otići još puno više mladih na susret.

Kristina Agostini

7. svibnja 2006. godine župnik Stjepan Rožanković podijelio je sakrament Prve pričesti 110 prvopričesnika.

14. svibnja 2006., na Majčin dan, sakrament Svete potvrde po rukama mons. Danijela Labaša primilo je 96 kandidata.

Dekanatski susret ministranata u Draganiću 27. 5. 2006.

Dekretima Nadbiskupskog duhovnog stola došlo je do pastoralnih promjena u našoj župi.

Vlč. Miroslav Markić razriješen je službe župnog vikara u Jastrebarskom i imenovan upraviteljem župa u Vrhovcu te u Gornjem Prekrižju. Za sav njegov rad i trud učinjen u našoj župi, neka ga Gospodin obilno nagradi.

Za župnog vikara - kapelana - došao nam je vlč. Željko Horvat, koji je do premještanja obnašao službu župnog vikara u župi Presvetog Trojstva u Prečkom. Neke ga Gospodin prati u povjerenoj mu zadaći!

27. kolovoza 2006. godine oprostili smo se od s. Mire Šašo. Sestra Mira je bila u Jaski ?? godina, u svom drugom mandatu ovdje. Premještanja je na Jordanovac, na Fakultet Družbe Isusove. Za sav njen trud, molitvu i rad, iskreno joj hvala.

Pastoralni pohod župe Draganić, 28. 07. 2006.
 autor: Marko Križanić - pomoćnik biskupa

Moje ime je Željko Horvat, rođen sam 16. ožujka 1979. u Zagrebu, od oca Dragutina i majke Štefice kao peto od sedmero djece.

Sakrament krštenja primio sam 13. svibnja 1979. godine, a Svete potvrde 16. lipnja 1993. godine. Sve sakramente primio sam u rodnoj župi Sv. Mihaela Arkandela, Mihovljan.

Prve spoznaje o vjeri i vjerskom životu dobio sam od svojih roditelja. Kroz vjeronauk, temelje vjere usadivao je moj župnik.

Pri završetku osnovnog školovanja javila se u meni želja da budem svećenik. Želja mi se počela ostvarivati primanjem u Dječjačko sjemenište na Šalati, gdje sam boravio četiri godine istovremeno pohađajući Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju. Kroz školovanje i duhovni odgoj u sjemeništu, rasla je i sazrijevala u meni želja da jednoga dana izbliza slijedim Krista i to kroz svećenički poziv. Stoga sam svoj hod ka svećeništvu nastavio u Nadbiskupskom bogoslovnom sjemeništu istovremeno pohađajući Katolički bogoslovni fakultet u Zagrebu. Odgoj i formacija u bogosloviji učvrstili su u meni želju da budem svećenik. U tome su mi veliki poticaj bili mnogi svećenici s kojima sam se susretao.

Prvi stupanj svećeničkog reda - đakonat, primio sam na blagdan Tri Kralja u rodnoj župi po rukama pomoćnog biskupa zagrebačkog, Josipa Mrzljaka. Po dekretu kao đakon dodijeljen sam novozagrebačkoj župi Svetog Luke Evandelista - Travno. Kroz vrijeme dakonske službe osobito sam volio krstiti i rado sam držao župnu katehezu za prvopričesnike i firmanike, te se družio s mladima kroz katehezu i različite susrete.

Za svećenika sam zaređen 19. lipnja ove godine, u zagrebačkoj katedrali, po rukama zagrebačkog nadbiskupa Josipa kardinala Bozanića. Mladu misu slavio sam 20. lipnja u rodnoj župi.

Župa Jastrebarsko druga je župa u koju sam imenovan za župnog vikara. Razmišljajući o svojoj svećeničkoj službi i o tome što je svećenik, pada mi na um misao jednog prijatelja koji je rekao da je svećenik nešto poput semafora. Semafor je tu da nas upozori gdje treba stati, gdje usporiti i kojim pravcem ići. Nadam se da ću i ja svojim djelovanjem u ovoj vašoj župi moći vama biti putokaz u vašim potrebama i životnim situacijama.

MLADI NA HODOČAŠĆU U MARIJI BISTRICI

Drugog vikenda u mjesecu rujnu ove godine, 9. i 10. rujna, nekoliko mladih iz Jaske uputilo se na hodočašće u naše nacionalno marijansko svetište Mariju Bisticu, u sklopu 275. zavjetnog hodočašća grada Zagreba. Pohod je, nakon kratke uvodne molitve povjerenika za pastoral mladih zagrebačke biskupije Antuna Sentea, u ranim jutarnjim satima krenuo iz crkve Pohodjenja Blažene Djevice Marije u Čučerju. Vrijeme nam je ove godine, za razliku od prošlogodišnje kiše, bilo naklonjeno, a napore i umor nismo ni osjetili jer nam je hod prolazio u pjesmi, zabavi i smijehu. Naša radost bila je tolika da smo dobrim ozračjem privukli i malog mješanca (nazvali smo ga Žučo) koji nas je pratio cijelim putem do Marije Bistrice. U svetište smo došli oko podneva, a u poslijepodnevnom satima Mariju Bisticu posjetio je i uzoriti kardinal Josip Bozanić, koji je, nakon što je odgledao kratki program koji su mu mladi pripremili, služio misu na otvorenom. Nakon završenog bogoslužja krenuli smo u susret vjernicima Zagrebačke nadbiskupije koji su hodočastili preko Sljemena, a navečer je pred izloženim Presvetim u crkvi bilo klanjanje. Nažalost, iako je program hodočašća trajao i u nedjelju, mladi iz Jaske (hrabra četvorka) zbog drugih obaveza vratili su se svojim kućama u subotnjim večernjim satima, ali sa mišlju da nam uvijek ostaje sljedeća godina kada ćemo se ponovo uputiti preko brda i dolina put Marije Bistrice ali tada (nadam se) u većem broju.

Zvonimira Vlašić

NA IZVORIMA VJERE - TAIZÉ

"U samoj dubini ljudskog bića leži čežnja za prisutnošću, tiha želja za zajedništvom.

Ne zaboravimo nikad da je ta jednostavna čežnja za Bogom već početak vjere."

Brat Roger iz Taizéa

Još kao djevojci Gospodin mi je omogućio upoznati brata Rogera, zajednicu iz Taizéa, taj izvor ljubavi na koji može svatko doći kad ožedni ili ogladni i nasititi se Božje ljubavi, milosti i zajedništva. Danas mi je želja dio toga podijeliti s vama.

Taizé, na jugu Burgundije u Francuskoj, dom je međunarodne, ekumenske zajednice koju je ovdje osnovao brat Roger, godine 1940. Braća se zavjetuju za cijeli život na dijeljenje materijalnih i duhovnih dobara, na celibat i veliku jednostavnost života. Danas zajednica okuplja više od stotinu braće, katolika i protestanata iz više od 25 zemalja.

Od kasnih 50-tih mnoge tisuće mladih tjedan po tjedan, tijekom godine, dolaze iz svih zemalja Europe i s drugih kontinenata, kako bi sudjelovali u susretima usredotočenima na "unutarnji život i ljudsku solidarnost". Postoje susreti za mlade, za odrasle iznad 30 godina i za roditelje s djecom. Na moju radost Taizé sam posjetila u svim ovim skupinama i ne mogu odlučiti kada mi je bilo ljepše i plodonosnije: prvi puta, kada sam shvatila da će Damir postati dio mog života, drugi puta, kada smo došli kao mladi bračni par, a ja u trećem mjesecu trudnoće, treći puta, kada

smo nas dvoje došli sa sve troje djece kojima je to bilo nezaboravno iskustvo ili ovog ljeta, kada sam Taizé pohodila s mojom kumicom Valentinom kojoj smo željeli pružiti i tu radost života.

Od 28. prosinca 2006. do 1. siječnja 2007. glavni grad Hrvatske, naš Zagreb, bit će domaćin tisućama mladih iz cijele Europe, a i šire. Taj susret je postaja "Hodočašća povjerenja na zemlji" te će uslije-

điti nakon višemjesečne pripreme, kako za hodočasnike koji će doći u Zagreb, tako i za domaćine u župama koji će ih primiti.

Tako su i mladi naše župe uz molitvu u zajedništvu i s malo starijima iskazali trud da se i naša župa priključi toj pripravi.

Ovaj će 29. "Europski susret mladih" biti prilika za zajedničku molitvu, dijeljenje iskustava među mladima mnogih naroda i otkrivanje Crkve kao kvasca zajednice u ljudskoj obitelji. Raduje me što su i obitelji naše župe prepoznale poziv našeg Gospodina i otvorile srce i

vrata svoga doma da bi prihvatile mlade koji će doći na ovaj susret.

Za kraj pred vas stavljam i nekoliko riječi mons. Vlade Košića, pomoćnog biskupa zagrebačkog prema razgovoru objavljenom u reviji Kani, br.11/404, studeni 2006.

Naš nadbiskup kardinal Josip Bozanić pozvao je zajednicu iz Taizé a da novogodišnji susret mladih organizira u Zagrebu. Taj je poziv uputio braći iz Taizéa jer je

Taizé mjesto kamo već gotovo tri deset godina rado hodočaste mladi vjernici iz Hrvatske i jer na svakom novogodišnjem europskom susretu mladih diljem gradova Europe sudjeluje velik broj mladih iz naše domovine. Ti susreti su za mene uvijek bili veliko duhovno osvježanje, iskustvo molitve i zajedništva u vjeri. Uvijek sam se vraćao obogaćen, nošen radošću i novom snagom. Veoma mi se sviđa što u Taizéu nema nametljivosti, što u molitvama, razgovorima, ophođenju, načinu na koji se živi u Zajednici i oko nje vlada jednostavnost, skromnost,

gostoljubivost. Vjerujem da će osobito mladi u župama koje primaju mlade hodočasnike iz drugih zemalja osjetiti obilne plodove ovog Susreta. Zajednica iz Taizéa je ekumenska redovnička zajednica braće koja zajedno žive i mole, na način benediktinskog monaškog života. Braća stalno naglašavaju kako žele da se mladi koji ih posjećuju trebaju vratiti u svoje župe i tu biti aktivni vjernici.

Dvaput sam se susreo s bratom Rogerom u Taizéu. Sjećam se da me je brat Roger pozdravio spominjući kardinala Franju Šepera. Kao da je i sve nas Hrvate brat Roger gledao kroz kardinala Šepera. Dojmio me se svojom jednostavnošću i vedrinom. Bio je to Božji čovjek. Posebno mi se urezala misao brata Rogera, koja je i sadržaj jedne pjesme, da je Bog samo ljubav, nježnost sama i praštanje.

Otvorimo svoje srce za Susret. Želio bih da svi doživimo nešto lijepo i da svi učinimo nešto lijepo za

Boga, kako je voljela reći blažena Majka Terezija. Kad se srce pripremi i otvori, otvorit će se i mnoga još zatvorena vrata.

Svaki iskreni vjernik i čovjek dobre volje uvijek može nešto učiniti. To ne mora biti nešto veliko, ali je u Božjim očima veliko ako je učinjeno s ljubavlju.

**DRAGI ŽUPLJANI, NAGRADIO
VAS DOBRI BOG SVAKIM
BLAGOSLOVOM U OVO
MILOSNNO VRIJEME, ZA SVAKI I
MALI ULOŽENI TRUD SRCA!**

Smiljana Popović

Oče radosti

Oče radosti,
ti koji su s ljubavlju stvarao svijet,
i s radošću u život pozvao sva bića pod nebom,
ti čije je srce od radosti zaigralo
kad si stvorio čovjeka,
daj da se s radošću odazovemo radosti tvojoj,
daj da s radošću živimo ljudskost svoju.
Oče radosti,
ti, u čijoj je ruci sav svijet,
nisi se ni trenu skanjivao
da ovu zemlju, svu povijest ljudsku,
povjериš ruci Djeteta, svojega Sina,
da nam se po djetinjem osmijehu njegovu,
po bezazlenosti njegovoj, srce preporodi;
daj, stoga, da Evandjelje njegovo živimo radosno,
da Evandjelje njegovo čitavim bićem,
čitavim životom zanosno izričemo.
Oče radosti,
ti koji radošću sitiš naša bića, naše živote,
daj da i mi radošću sitimo
sve ljude koje susrećemo, svu djecu tvoju;
daj da tvoja radost vazda bude u nama,
da bude kruh naš svagdanji,
i da naša radost bude potpuna.
Oče radosti,
osmjeli nas za radost našu,
za radost tvog života,
i daj da nam se srca raduju
radošću koju nam više nitko oteti neće.

Stjepan Lice

U SJEĆANJE STANKO KUFRIN

Dani su Adventa. Sve se priprema za proslavu rođenja maloga Isusa. To je vrijeme kada duhovni pastiri obilaze svoje bolesne, stare i nemoćne župljane u njihovim domovima donoseći im mir.

Ove će godini naš župnik zaobići nekoliko domova u Jaski u kojima su živjeli oni, koje je godinama posjećivao za prve petke i pred velike blagdane. Nema ih. Zatvorili su svoje umorne oči i otišli u vječnost, čvrsto vjerujemo u zasluženost blaženstvo s Gospodinom.

Jedan od tih je pokojni gospodin Stanko Kufrin.

Mi stariji sjećamo ga se kao osobe koja je nesebično pomagala u našoj župi.

Svim župnicima koji su se izmjenjivali u našoj župi sv. Nikole u Jaski bio je desna ruka u svakom poslu, bilo da se radilo o fizičkom radu ili obavljanju poslova u administraciji.

Dok je radio kao trgovac u tadašnjem trgovačkom poduzeću "Japetić", stekao je širok krug poznanika

kojima je ostao u sjećanju kao veseo i srdačan čovjek, uvijek spreman svakom pomoći.

Nakon što je otišao u zasluženu mirovinu, sav se posvetio radu u župi, ali je nerijetko radio i kod drugih, razne poslove, od vrtlarstva do građevinarstva.

Kod svih je ostavljao neizbrisiv trag poštenjaka i vrijednog radnika.

Od svih župnika koji su se tijekom zadnjih desetljeća prošloga stoljeća izmjenjivali u našoj župi, posebno je potrebno spomenuti kako je gospodin Stanko naročito bio vezan s pokojnim župnikom Dragutinom Španićem, s kojim ga je vezalo neraskidivo prijateljstvo i međusobno poštovanje.

Bio je poznanik i prijatelj blagopokojnog kardinala Franje Kuharića.

Teška bolest ga je primorala na boravak kod kuće, a kada je i njegova supruga teško oboljela, preuzeo je na sebe i taj križ, koji je strpljivo nosio.

Upravo je bilo nevjerojatno kojom je snagom i upornošću danonoćno skrbio o svojoj teško bolesnoj supruzi Mariji koja mu je podarila dva sina, Marijana i Anđelka.

Gospodin Stanko bio je jako ponosan na svoje sinove.

Marijan je obiteljski čovjek (po zanimanju inženjer elektrotehnike) a Anđelko svećenik. Život ih je odveo daleko od doma, ali su svaki slobodan trenutak koristili za posjete svojim teško bolesnim roditeljima pomažući im u svakom pogledu.

Koliko je Stanko Kufrin bio poznat i cijenjen, moglo se vidjeti na njegovom sprovodu na kojem se uz mnoštvo ljudi okupilo više od trideset svećenika i ostalih uglednika iz crkvenog i javnog života.

Gospodin Stanko je imao običaj nakon napornog dana sjesti na svoju klupicu pred kuću i promatrati prolaznike te gotovo sa svakim izmijeniti pozdrav i po koju riječ, uvijek s osmijehom.

Danas, iako je toplo vrijeme ove jeseni, klupica još uvijek stoji, ali Stanka više nema.

Vrata na dvorištu su zatvorena, a zatvoreni su i prozori na obiteljskoj kući.

Marijan Klemenčić

SVETA OBITELJ

U nedjelju po Božiću Crkva slavi blagdan Svete Obitelji. Ima mnogo kičastih slika Svete Obitelji koje su postale uzorom zajedničkoga života naših kršćanskih obitelji. Takve slike ostavljaju banalan okus. Tu je sve čini se previše idilično i sladno. Biblija nam ipak oslikava jednu drugu sliku Isusove obitelji. To započinje rođenjem koje se događalo u siromašnim prilikama, izvan ljudske zajednice, u staji. Nastavlja se u zapovijedi da odmah pobjegnu u tuđinu, jer Herod progona Dijete. Obitelj je od početka ugrožena. Poteškoće da bude zdrava obitelj dolaze do izražaja u pripovijesti o dvanaestogodišnjem Isusu, koji u hramu raspravlja s pismoznancima ne mareći za strahove roditelja. On nije dobar dječak koji čini upravo ono što roditelji od njega hoće. On sluša vlastito srce i čini ono što osjeća da je ispravno, ono što prepoznaje kao volju Božju.

Kad ga roditelji nakon trodnevnoga traženja konačno nađu u Hramu, pitaju ga predbacujući mu: Sinko, zašto si nam to učinio? Evo tvoj otac i ja tražili smo te žalosni (Lk 2,48). Isus, čini se, u svome odgovoru ne pokazuje baš puno sućuti. Za njega je po sebi razumljivo da je u kući Oca svoga. U njegovu pitanju: Niste li znali da mi je biti u onome što je Oca mojega? leži tiho predbacivanje. On uopće ne razumije da roditelji ne znaju da mora biti kod Oca. On nije

u prvome redu njihov sin, nego Sin nebeskoga Oca. Ovdje Šimunovo obećanje postaje stvaranost, da će mač probiti Marijino srce (usp. Lk 2,35). Majka osjeća sinovljevu otuđenost. Ne shvaća ga. Osjeća da ga mora pustiti da pođe svojim putem na koji više ne može utjecati. Ne, on će naprotiv stajati pod

rukom nebeskoga Oca. Isus se ipak vraća s roditeljima natrag u Nazaret i ostaje im poslušan. On se prepustio konkretnu životu u obitelji, znajući da u svojoj najdubljoj dubini pripada Ocu u nebu, da o tome ne može određivati ni jedan zemaljski otac, ni jedna zemaljska majka.

Ljudi ni u jedno drugo vrijeme ne čeznu toliko za sretnom obi-

telji, koliko na Božić. Žele slaviti Božić kao obiteljski blagdan. Ali ujedno osjećaju da to ne uspijeva. Očekivanja su prevelika. I tako svaka razlika u mišljenju odmah remeti obiteljski mir. Djeca osjećaju neiskrenost. Nema zdrave obitelji i nije ju moguće uspostaviti samo za kratko vrijeme, za

Božić. Luka nam u prizoru o dvanaestogodišnjem Isusu pokazuje da obitelj kao cjelina i danas uvijek iznova mora proći kroz iskustvo neshvaćenosti i otuđenosti. Obitelj je moguća jedino ako se njezini članovi zajedno prepuste tajni koja ih nadilazi. Kad se na Božić ne vrti oko sebe, nego svjesno opaža blagdan i njegovu tajnu. I svatko, u biblijskoj pripovijesti kao danas, ima svoju vlastitu tajnu. Marija pohranjuje svoju tajnu u srcu. Isus govori o svojoj tajni i tako potiče roditelje da ga gledaju novim očima. Božić ti ne želi lažno prikazati nikakvu zdravu obitelj, nego ti obećava Svetu Obitelj, obitelj koja se posvećuje jer u sebi nosi tajnu Božju

i jer svatko u njoj ima svoju vlastitu tajnu. Samo ako u srcu pokreneš svoju vlastitu tajnu i tajnu svoga bračnog druga i svoje djece, možeš se u svojoj obitelji osjećati od kuće, unatoč svojoj otuđenosti i odmaku. Biti kod kuće moguće je jedino ondje gdje stanuje tajna. Želim ti na Božić slutnju o tome da i u tvojoj obitelji stanuje tajna Božića.

Anselm Grün

RASPORED BOGOSLUŽJA

Raspored Sv. Misa za božićne blagdane:

Badnjak (24.12.2006.): 7,30, 9 i 11 sati, u Cvetkoviću u 9,30 sati, polnočka za djecu u 20 sati, a za odrasle u 24 sata; u Cvetkoviću u 24 sata

Božić (25.12.2006.): 7,30, 9, 11 i 18 sati; a u Cvetkoviću u 8 sati

Sv.Stjepan (26.12.2006.): 7,30, 9 i 18 sati; u Cvetkoviću u 8 sati; u 10,30 u Kloštru i u 16 sati na Donjoj Reki

Sv.Ivan ap.(27.12.2006.): 7 sati u župnoj crkvi; u Cvetkoviću u 11 sati

Stara godina (31.12.2006.): 7,30, 9, 11 i zahvalnica u 18 sati

Nova godina (1.1.2007.): 7,30, 9, 11 i 18 sati; u Cvetkoviću u 8 sati

Uoči svetkovine Bogojavljenja, 5.1.2007. pod misom u 18 sati bit će blagoslov vode.

Bogojavljenje (Sveta Tri kralja) (6.1.2007.): 7,30, 9, 11 i 16 (blagoslov djece), u Cvetkoviću u 9,30 sati

Božić

Koliko puta ti se za me rodio,
O malo d'jete Isuse!
... Al zv'ezda k tebi mene nije vodila.
I ja sam tebe tražio
Po vrtovima, što no sam ih sadio
Uz svoje r'jeke proljetne,
U zlatnom dvoru, što no sam ga gradio
Na vrhu gore jesenje.
A kada vidjeh da se rađaš samo
Sred tamne mrzle ponoći
U spiljama i stajama,
I ja sam za te takav konak spremio
Na mome polju zimskome.
Al u noć onu najdužu
Po mojoj stazi šetali su vihori.
Po mojoj njivi valjali se smetovi.
I vukovi su sjedili
Na pragu moje pećine.

Koliko puta ti se za me rodio,
O malo d'jete Isuse!
... Al nisam znao, da, sin sunčev, silaziš
U tamnu jezgru zemljinu
Da u njoj rasteš, da je griješ, oživiš,

Dok jednog dana iz svih pora njezinih
Ne izbiješ u liku prvih pupaka
Na lozi, prvih listića
Na smokvi, prvih mirisa
Nad svježom vodom proljetnom,
I prvih slatkih kucaja
Mog srca, i svih nemira,
Što nosim ih u žilama
U rosne dane aprilske.
... Ja nisam dosad znao
Da Isus, malo d'jete,
Sved rađao se i sved će se rađati
Sred moje noći najduže
U t'jesnoj crnoj izbici
Što na dnu duše nosim je i zatvaram
Pred mjesečevim tracima,
Pred žamorima ljudskijem,
Pa stoji, tiha, šutljiva,
U biču mom najtajnijem.

Al noćas, ja te osjećam u sebi,
O malo d'jete Isuse!
... Na dvoru noć je najcrnja.
I smetovi se valjaju
Po mojoj stazi. Vihori
Po mojoj njivi šetaju se. Vuci

Pred mojim pragom sjedaju.
... Al na dnu moje duše
U onoj tihoj izbici,
Što zatvorena stoji
Pred mjesečevim tracima,
Pred žamorima ljudskijem,
Maleno svjetlo sja;
I ulaze tri sjene,
Tri stara gorda putnika,
Što čitav sv'jet su obašla:
Car mojih sanja proljetnih,
Kralj mojih ljetnih zanosa,
Knez tuga mojih jesenjih:
I prostr'jevši na tlo
Najljepše svoje darove,
Na koljena se spuštaju,
I ko tri gipka jablana
Pred onim sitnim što se netom rodilo,
Do zemlje se prigibaju.

I prvi put se sva nutrina sja
Mog krutog biča zimskoga.
O iskro Sunca Vječnoga,
O malo dijete Isuse!

Vladimir Nazor

Ušli u zajednicu Isusovih vjernika krštenjem:

1. STELA ŠILJEVINAC od Stjepana i Snježane
2. TEA SEDLAR od Alena i Durdice
3. BRUNO BRAJE od Franje i Biserke
4. TENA JURKOVAC od Miroslava i Đurđice
5. DOMINIK FRESL od Ivica i Andreje
6. DENISE TRTANJ od Denisa i Dijane
7. DANNY ROMEO TRTANJ od Denisa i Dijane
8. JELENA BOBINSKI od Nenada i Danijeje
9. FRANKA KOLARIĆ od Dražena i Natalije
10. PETAR PAVLAKOVIĆ od Tihomira i Milene
11. LEA MARKOVIĆ od Marina i Silvije
12. LUKA RUBES od Miljenka i Aleksandre
13. KRISTINA KARAS od Krešimira i Brankice
14. LANA MAKARUN od Tomislava i Kristine
15. MARTIN JERBIĆ od Željka i Martine
16. MONIKA FRANJETIĆ od Ivana i Marine
17. NIKA RUBES od Mladena i Valentine
18. VILIAM-JANKO PAVLAKOVIĆ od Vladimira i Suzane
19. LISA-MARIE RÄUCHLE od Philippa i Marine
20. EMILY RÄUCHLE od Philippa i Marine
21. MARTIN RUBINIĆ od Tomislava i Ivane
22. TOMISLAV BUBANOVIĆ od Petra i Nikoline
23. LANA NADA BENKOVIĆ od Berislava i Martine
24. SVEN STAREŠINČIĆ od Damira i Martine
25. DANIJEL PAVLIČIĆ od Đure i Age
26. TIN BEČIR od Stjepana i Marice
27. EMA PAVLAKOVIĆ od Mladena i Sanje
28. NIKA STIĆ od Dražena i Danijeje
29. EVA BRNABIĆ od Maria i Sandre
30. LUKA BORKOVIĆ od Saše i Marine
31. BENJAMIN IVAN Radošević od Karla i Aleksandre
32. EMMA VUKIĆ od Pavle-Zorana i Snježane
33. ELA VUKIĆ od Damira i Dubravke
34. LEONARD GRGETIĆ od Nedjeljka i Anamarije
35. LANA LOVRENČIĆ od Željka i Mirjane
36. DAVID PETAR PATROI od Petra i Edite
37. LANA MEDIĆ od Jurice i Ksenije
38. NIKA MARKULIN od Denisa i Sandre
39. BORNA ŠTIMAC od Maria i Tatijane
40. JAKOV STJEPAN DIMNJAKOVIĆ od Željka i Ivančice
41. ELIZABETA LUDVIG od Drage i Jelene
42. ANAMARIA TOMAŠKOVIĆ od Nine i Biserke
43. NOA KELC od Roberta i Tatjane
44. ANA KATARINA BUBANOVIĆ od Josipa i Danijeje
45. LETICIA SAKOMAN od Nedjeljka i Danijeje
46. MARIELA LONČARIĆ od Saše i Nikoline
47. LEON TODOROVIĆ od Brune i Patricije
48. NIKA KATOVČIĆ od Josipa i Karmene
49. IVANA CELIĆ od Ivana i Josipe
50. LUKAS MAGĐINSKI od Zorana i Dragice
51. BORNA SKORUŠEK od Danijela i Gordane
52. MARIO TOMIĆ od Nina i Gordane
53. MARNA MARKUŠIĆ od Darka i Claudie
54. TAJANA MARTA MILANOVIĆ od Krunoslava i Nikoline
55. LUCIJA MALEŠIĆ od Franc-Petra i Monike
56. ROMANO Rubinić od Antonia i Marine
57. PATRICK BAKŠIĆ-SLJEPNJOV od Igora i Nikoline
58. PAULA GOLUB od Sandersa i Vanje
59. JAN ERBEN od Josipa i Gordane
60. MARCO VRAN od Renata i Ksenije
61. MATEJ MILAŠINČIĆ od Renea i Karoline
62. DOMAGOJ BUBANOVIĆ od Damira i Monike
63. MAGDALENA RUBES od Ivica i Andreje
64. MARTIN TOMAC od Tomislava i Martine
65. LUKA ZORIĆ od Roberta i Željke
66. HELENA VADJINA od Ivana i Emanuele
67. LUCIJA KONOSIĆ od Ivana i Ivone
68. THEO PETAR BLAŽINČIĆ od Ive i Nikoline
69. PETRA BEDIĆ od Antonia i Irene
70. DOMINIK NOVOSEL od Gorana i Andreje

Vjenčani u ime Gospodnje

1. ROIĆ - LJUBETIĆ
2. MATAŠIN - ŠUBAR
3. ZORIĆ - KOŠČICA
4. BENCETIĆ - JAGUNIĆ
5. VUČINA - JURKOVIĆ
6. TOMAC - NAVOJ
7. GRDIŠA - KOKOT
8. NOVOSEL - PIČMAN
9. KRPAN - TOMEĆ
10. ORAČIĆ - DOŠEN
11. BOŽIĆ - JUGOVIĆ
12. JAGUNIĆ - BOROŠIĆ
13. BATELJA - KOLAR
14. KUČAS - TICA
15. RAICA - FRATRIĆ
16. OSLAKOVIĆ - MILJKOVIĆ
17. SAKOMAN - GOLUBIĆ
18. CIBOCI - BEDIĆ
19. DIKŠIĆ - HAGEN
20. BAN - GOJAK
21. LUKŠIĆ - VULJE
22. VLAŠIĆ - KATOVČIĆ
23. BREZAR - MILADIN
24. ŠLAT - STRMEČKI
25. BALAŠKO - PENIĆ
26. TOPČIĆ - HERCEG
27. GRDIŠA - KRUŠIĆ
28. JUŠINSKI - MORDUŠ
29. CEROVAC - KATOVČIĆ
30. REŽEK - JUTRIŠA
31. LOVRENČIĆ - BUBALO

Prešli u Očevo krilo:

1. STJEPAN JURKOVIĆ	43. FRANJO JAMBROVIĆ
2. BRANKICA NOVOSEL	44. MIRKO BAKŠIĆ
3. EMILIJA ZIDAR	45. ALOJZIJA JURKOVIĆ
4. NADA NOVOSEL	46. ZVONIMIR VLAŠIĆ
5. NIKOLA JURIŠICA	47. MIRKO BATUŠIĆ
6. STANISLAV HRKOVIĆ	48. STJEPAN JAMBROVIĆ
7. LJUBA ŠINTIĆ	49. BARBARA BORKOVIĆ
8. JOSIP TORBAR	50. IVAN KUHARIĆ
9. JOSIP ŠTEFIĆ	51. DRAGICA HABRLE
10. ANA BALJAK	52. NIKOLA GOLEŠIĆ
11. ŽELJKO BAĐEK	53. DRAGICA PERNAR
12. DRAGICA VITKOVIĆ	54. MARIJA MALJEVAC
13. FRANCA VUČINIĆ	55. MIRA AMIĆ
14. ŽELJKO CRNILO	56. ALOJZIJA IVANČIĆ
15. IVAN MARIJAN SEVERINAC	57. MIJO SEDLAR
16. MARIJA SLUNJSKI	58. MIRKO MARTINOVIĆ
17. FRANJO JUGOVIĆ	59. NIKOLA MRAVUNAC
18. ROZALIJA CELIĆ	60. PAVAO NEŽIĆ
19. MILE MILAKOVIĆ	61. KATICA GMAZ
20. EDUARDO JUTRIŠA	62. NADA ČEH
21. MARIJAN BURIĆ	63. IVAN CIBAN
22. PAVICA PETRIĆ	64. STANISLAV KUFRIN
23. NIKOLA NOVOSEL	65. ZLATKO RUBIDA
24. BARBARA VITKOVIĆ	66. IVAN PEŠČICA
25. ZDENKO KONEČNI	67. FRANJO JAMBROVIĆ
26. DRAGUTIN BLAŽIĆ	68. VESNA RUBES
27. JURAJ PAVLEČIĆ	69. KATA KRNEŽIĆ
28. DRAGICA KIRIN	70. VLADIMIR VLAISAVLJEVIĆ
29. IVAN VITKOVIĆ	71. IGNACIJE KRKUC
30. PAJO AMIĆ	72. NIKOLA TONČIĆ
31. STJEPAN DOMIJANČIĆ	73. ĐURĐICA POVRŽENIĆ
32. BOŽENA VARADI	74. SLAVICA BERNARDIĆ
33. MARIJA JAMBROVIĆ	75. RUŽICA JUGOVIĆ
34. PAULINA ŠTEFIĆ	76. STJEPAN BAŠIĆ
35. MARIJA KLEMENIĆ	77. ILIJA PETROVIĆ
36. HELENA LUKŠIĆ	78. VLADIMIR KUFRIN
37. JOSIP VIDMAR	79. IVAN FRANJETIĆ
38. STJEPAN MILE KRPAN	80. LADISLAV VODOPIJA
39. ZLATA TOMIČAK	81. ŠTEFANIJA KOBASIĆ
40. VERA RADE	
41. DRAGUTIN JERBIĆ	
42. TEREZIJA BADOVINAC	

*Pokoj vječni daruj im,
Gospodine!*

Gospodin je utočište naše
I velikom nam rukom maše.
U Njega mi polažemo nade
Dok Ga neki iz srca vade.

Kad smo puni tame
On nas nikada ne ostavlja same.
Vjerujemo u Njega
Kada nam je dosta svega.

I dok smo ljuti
On uvijek šuti.
I dok promatra u tišini
Mi plačemo u
Njegovoj blizini.

Ali što god se dogodilo,
Iako nas to boljelo,
Njegovo nas srce uvijek voljelo.
Mi vjerujemo da je On tu
Jer On je zaista tu,
Bar na minutu.

I kad Ga netko treba
Ma bila to mala beba,
On će pomoći,
I nikada neće otići.

Njegova ljubav najveća je
I dok vjerujemo u nju
Ona će uvijek biti tu!

DORIS ŽGANJER

Pitanja je mnogo,
A zbog odgovora
Nastala cijela nauka...
Filozofija se, čini mi se, zove...
A može se i vjerovati,
činiti najbolje što se može i zna,
Dušu zaviti nadom
Pa hoditi Putem
S mirom u srcu.

DANIELA BOBINSKI

Došao je zbog svakog od nas,
On ne pita tko si,
Ni kakav si,
Daje Sebe za tebe...
Reci Da
I neka se nebo
Za svagda rodi u tebi.

DANIELA BOBINSKI

Božićna poruka prijatelju

Ove ćemo božićne noći na osobit način izgovoriti tvoje ime.

Kad se nađemo pred betlehemskim djetješcem, položenim u skromnost jaslica, zahvalit ćemo za tebe.

Zahvalit ćemo za tvoj život, za tvoju osobnost. Za sve što jesi.

Zahvalit ćemo što nam je darovano živjeti u vremenu u kojemu si i ti pozvan u život.

Zahvalit ćemo što nam je darovano susresti te.

Zahvalit ćemo za sve čime si obdario naš život.

Zahvalit ćemo za ljepotu i dobrotu, za novost života koja se zbiva po tome što nam je darovano susresti te.

Život s tobom otkriva nam da je Bog život zamislio, poželio kao susret.

Kao susret koji svemu daje istinsko značenje.

Ove ćemo božićne noći zamoliti betlehemsko djetješce da te na svoj božanski način čuva.

Da te poštedi svega što te iscrpljuje i da ti dá snage za sve ono zbog čega te je pozvao u život.

Zamoliti ćemo ga da bdije nam vedrinom tvoga srca, da ohrabruje tvoj zanos.

I zamolit ćemo ga da se posluži nama, da se posluži našim životom, u svemu dobrome što ti njime možemo dodati.

Da te, koliko je god do nas, ničim ne opteretimo.

Da ti znamo biti blizu u svemu što ti je potrebno. Da ti znamo biti blizu onako kako ti je potrebno.

Zahvalit ćemo mu za vrijeme koje će nam biti darovano dijeliti s tobom.

Zamoliti ćemo ga da blagoslovi svaki trenutak tvoga života.

I pratit ćemo te dobrim mislima, koračati uz tebe svojom molitvom.

Ove ćemo božićne noći na osobit način izgovoriti tvoje ime.

I bit će nam dragocjen božićni dar što je betlehemsko dijete ponovno poželjelo biti položeno na naše ruke.

U naše prijateljstvo.

Stjepan Lice

Božić

Budimo ljudi, postanimo ljudi jedni drugima. Sada je vrijeme onih snaga koje nenasilno ruše zidove i pustinje čine plodnima, snaga duha: ljubavi, radosti, pomirenja, strpljivosti. mira

*Sretan Božić i
Nova godina 2007.*

Uredništvo

